Stichting Dwaze Vaders

Gelijkwaardig ouderschap na scheiding

In dit nummer o.a:

Alimentatie korter en minder

Percentage echtscheidingen naar recordhoogte

Scheiding slecht voor prestaties klasgenootjes

Column Recht toe Recht aan

Uitspraak Gerechtshof Leeuwarden

Jaargang 23, nummer

72

november 2012

Colofon

De Nieuwsbrief Stichting Dwaze Vaders is het officiële orgaan van de Stichting Dwaze Vaders.
De redactie verricht haar werkzaamheden in overeenstemming met de doelstelling van de Stichting en de belangen van haar donateurs.
Overname van delen van de inhoud van deze nieuwsbrief is toegestaan onder uitvoerige bronvermelding.

Oplage:
2000 – De nieuwsbrief wordt toegezonden aan donateurs van de Stichting die als (trouwe) betaler zijn geregistreerd.

Donatie:
Men wordt donateur door automatische overschrijving van ***€ 2.50,- per maand,*** op postrekeningnummer: **374090** ten name van Stichting Dwaze Vaders, Bodegraven.
Ook is het mogelijk om **halfjaarlijks € 15,00** over te maken.

Adres:
Stichting Dwaze Vaders
Postbus 1086, 2410 CB Bodegraven.
Algemeen informatienummer: 0172-611384
E-mail: mail@dwazevaders.nl
Internet: www.dwazevaders.nl
Fax: 0172611384

Bestuur:
Perry Stuart
Leo Bevaart
Ria Meester
Sjaak Pagie
André Cox

Redactie: vacant
Vormgeving nr. 72: Leo Bevaart

Contact:

Wij begrijpen uw nood om in contact te treden met de Stichting Dwaze Vaders maar moeten u dit dringende verzoek doen:
De Stichting werkt met medewerkers die zich op vrijwillige basis inzetten voor lotgenoten. De beschikbare telefoonavonden zijn dan ook zorgvuldig afgestemd op de mogelijkheden van deze vrijwilligers.
Door u wordt getracht contact te krijgen met onze medewerkers op andere dagen dan dat zij beschikbaar zijn.

Uitdrukkelijk verzoek van de Stichting is dan ook om de tijden en telefoonnummers aan te houden die navolgend worden vermeld. Op de aangegeven tijden staan onze medewerkers u graag te woord.

Mocht een medewerker verhinderd zijn om zijn telefoonavond uit te voeren dan bestaat de kans dat u de gelegenheid krijgt om een telefoonnummer op te geven zodat u wordt teruggebeld. **Wilt u dan s.v.p. geen mobiel nummer opgeven?**
De kosten van mobiele telefoongesprekken nemen voor de Stichting enorm toe en gaat daarmee ten koste van andere noodzakelijke activiteiten

Bij voorbaat dank.

Telefoondiensten:

Dag(en) van de week	Telefoonnummer
Maandag 19.00 - 21.00	015-2573584
Dinsdag	
Woensdag	
Donderdag 19.30 - 22.00	06-29027506

De Stichting Dwaze Vaders is ingeschreven bij de Kamer van Koophandel, Den Haag onder nummer: 41155916

~~~~~~

Inhoud

Colofon 2
Van de bestuurstafel / Regioavond 3
Alimentatie moet voor andere schulden gaan 4
Voorstel alimentatie: korter en minder
Percentage echtscheidingen naar recordhoogte 5
Omgangsrecht biologische vaders in Duitsland
Scheiding slecht voor prestatie klasgenootjes
Grootouders maken scheiding moeilijker 6
Lesbische moeder mag kind gaan erkennen
Column Recht toe Recht aan 7
Kind met drie of meer ouders wordt wellicht mogelijk 8
Het eigen gelijk van de Raad kent zijn gelijke niet 9 - 10
Discriminatie door de raad voor de Kinderbescherming 11-15
De partijdigheid van Bureau Jeugdzorg 15-16
Vader claimt miljoen bij Jeugdzorg 17
Opinie Herziening maatregelen van Kinderbescherming 17-20
Uitspraak Gerechtshof Leeuwarden 21-26
Voorbeeld brieven informatie van school of huisarts 27-30

~~~~~~

Van de Bestuurstafel

Het jaar 2012 is inmiddels alweer bijna voorbij. Het begon zo veelbelovend: men was bezig met een initiatiefwetsvoorstel om de partneralimentatie te verkorten van 12 jaar naar 5 jaar, er waren plannen om de kinderalimentatie berekeningen te vereenvoudigen, en aan het eind van het jaar werd de langverwachte evaluatie (geplande 2 jaar evaluatie) verwacht van de nieuwe wetgeving van maart 2009, de wetgeving waarin voor het eerst gesproken wordt over het ouderschapsplan en een aantal andere aanpassingen die zorg door beide ouders na een scheiding moet garanderen.

Maar toen viel het kabinet. En zoals de laatste jaren gebruikelijk is wordt het dan heel moeilijk om met politici de inhoud van een onderwerp te bespreken daar allen meer met hun eigen carrière bezig zijn en hopen dat ze nog een volgend kabinet periode mogen meemaken.

In September was het dan eindelijk zover. En het toeval wilde dat alle initiatiefnemers die het systeem van de partner- en kinderalimentatie willen veranderen meer zetels gewonnen hadden na de verkiezingen.
Dit betekent dat de initiatiefwetsvoorstellen voor verandering van partner- en kinderalimentatie door de VVD/PVDA met steun van D66 weer zijn opgepakt met een planning van een nieuw wetsvoorstel voor partneralimentatie aan het eind van het jaar/begin 2013.

Een nieuw wetsvoorstel over kinderalimentatie volgt hierna. Wat dit jaar op alimentatiegebied wel veranderd is, is de aftrekbaarheid van de belasting. Mocht voorheen de kinder alimentatie worden afgetrokken tot 30 jaar, dit is voor 2012 nu 21 jaar geworden. Voor 2013 is het idee zelfs om het helemaal niet meer aftrekbaar te maken. Maar hierover moet nog beslist worden.
Verder is er over de evaluatie van de nieuwe wetgeving aangaande het ouderschapsplan nog niet bekend en we blijven hiernaar informeren daar er pas iets gedaan kan worden naar de politiek toe als deze resultaten bekend zijn.
Dit geldt ook voor een burger initiatief. Als stichting hebben we altijd aangegeven dat de huidige wetgeving te weinig oplost aan bestaande problematiek en daarmee teveel oude wijn in nieuwe zakken is. Nog steeds kan een van ouders de hakken in het zand zetten.
De advocaten met wie de stichting samenwerken hebben het in ieder geval nog net zo druk als voor de verandering van deze huidige nieuwe wetgeving.

Wat wel gewoon doorgegaan is in 2012 is de behandeling van wetsontwerp 32015, herziening kinderbescherming maatregelen.
Dit wetsvoorstel met 9 amendementen is eerder aangenomen door de tweede kamer en ligt bij de eerste kamer voor goedkeuring. In dit nieuwe wetsvoorstel wordt het voor de kinderbescherming makkelijker om kinderen onder toezicht te plaatsen en/of ouderlijk gezag te beëindigen.
De wet zou bij goedkeuring in 2015 moeten ingaan. Aanname van deze nieuwe wetgeving kan in de praktijk verstrekkende gevolgen hebben voor de kinderen van ouders die gaan scheiden. En dit in een systeem waar geen enkele vorm van waarheidsbevinding wordt gedaan en waar alleen maar om nog meer subsidie gevraagd wordt bij het begaan van de zoveelste blunder door jeugdzorg. Je moet er toch niet aan denken.

Oud advocaat mr. P.J.A. Prinsen, met wie de stichting jarenlang heeft samengewerkt, heeft in april een brief gestuurd, getekend door vele collega advocaten, naar het tijdschrift voor familie en jeugdrecht waarin wordt uitgelegd wat het bezwaar van invoering van dit nieuwe wetsontwerp is.
Mr. Prinsen doet dan ook het verzoek aan de Eerste Kamer om tegen dit nieuwe wetsvoorstel te stemmen.
Hierover meer in de nieuwsbrief.

Kijkend naar al deze nieuwe voorstellen en initiatieven zou 2013 weleens het jaar van de grote veranderingen kunnen worden. We kijken ernaar uit.

Het bestuur

Regioavond

Op dinsdag 13 november a.s. is er een Regioavond in het Evertshuis te Bodegraven, Spoorstraat 15.

Zaal open om 19.00 uur.
Van 19.30 tot 21.30 uur twee onderwerpen, alimentatie en omgangsregeling.
Advocaten zijn aanwezig om al uw vragen te beantwoorden.
U kunt zich via de site of telefonisch voor deze avond aanmelden.

U komt toch ook??

Achter in de Nieuwsbrief 4 voorbeeldbrieven om informatie te verkrijgen van de school of huisarts.

Heeft u een nieuw email adres, geef dat svp door aan de administratie.

Alimentatie moet voor andere schulden gaan

Kinderalimentatie moet voortaan eerst worden betaald, voordat schuldeisers aan bod komen. Dat schrijven de VVD en de PvdA in een initiatiefwetsvoorstel over alimentatie, dat uiterlijk in oktober zal worden ingediend. 'Doen we dit niet, dan is het kind de dupe', aldus VVD-Kamerlid Ard van der Steur zaterdag.

'Nu heeft alimentatie in het geval van schulden dezelfde plek als een leverancier van een televisietoestel', stelt de VVD'er. Alleen schuldeisers zoals de belastingdienst en de bank - bijvoorbeeld in het geval van een hypotheek - gaan nu voor bij het aflossen van schulden. Daardoor moet een ouder soms lang wachten op geld van de ex-partner, zo bevestigt Van der Steur berichtgeving uit het AD.

De VVD en PvdA werken samen al langer aan een wet om de alimentatieregels simpeler en eerlijker te maken. Zo moet er de mogelijkheid komen om met een rekenhulp op internet makkelijk vast te stellen hoeveel een ouder moet bijdragen. Dat kan volgens Van der Steur een hoop geruzie voorkomen.

Daarnaast is het nu zo dat de kinderalimentatie onafhankelijk is van hoeveel iemand voor de kinderen zorgt. 'Als je bijvoorbeeld co-ouderschap hebt, betaal je toch het volle pond. Dat lossen wij op', aldus Van der Steur.

Hij verwacht dat een ruime Kamermeerderheid de plannen zal steunen. 'Als de VVD en de PvdA samenwerken, dan staan er al twee uitersten achter', aldus de VVD'er.

Bron: Volkskrant

Voorstel alimentatie: korter en minder

Twaalf jaar lang alimentatie betalen na echtscheiding, zoals nu de regel is, zal waarschijnlijk binnen afzienbare tijd tot het verleden behoren. Verschillende partijen, die samen een meerderheid hebben in de Tweede Kamer, willen de duur sterk bekorten. Drie daarvan willen een voorstel indienen om de duur in de meeste gevallen terug te brengen tot de helft van het aantal jaren dat het huwelijk heeft geduurd, met een maximum van 5 jaar.
Bij huwelijken die langer dan 15 jaar hebben geduurd wordt het maximum 10 jaar.

Nieuwe manier om alimentatie te berekenen

Nog belangrijker dan de voorgestelde kortere duur van de alimentatieplicht is, dat alimentatie in veel gevallen helemaal niet meer betaald zal hoeven te worden. Volgens het voorstel kan de ene ex-partner in de toekomst alleen aanspraak maken op alimentatie als diens mogelijkheden om na de scheiding passend werk te vinden zijn verminderd door het huwelijk. Dus doordat zij (of hij) tijdens het huwelijk minder tijd heeft besteed aan carrière maken en daardoor geen baan op passend niveau meer kan krijgen.

Een voorbeeld: een vrouw die tijdens haar huwelijk haar baan heeft opgegeven om voor de kinderen te zorgen en na 25 jaar scheidt, en daardoor geen werk meer kan vinden, heeft aanspraak op alimentatie om dat recht te trekken.
Als zij in de eerste 15 jaar van het huwelijk haar baan heeft opgegeven en daarna 10 jaar een matig betalend parttime baantje onder haar niveau heeft gehad, en na de scheiding niets beters kan krijgen dan dat matig betalende baantje, krijgt zij alimentatie om het verschil in inkomen tussen het werk dat zij kan krijgen en het werk dat zij had kunnen krijgen als zij niet gestopt was met werken te compenseren.
Bovenop die versobering komt dan de verkorting van de duur van de alimentatie, dus in dit geval tot 10 jaar.

Als, in het voorbeeld, de vrouw door haar verlies aan ervaring helemaal geen werk meer kan vinden, zal zij dus wel alimentatie krijgen. Maar ook dan kan het veel minder zijn dan het nu is. Dat komt door de nieuwe manier om de hoogte van de alimentatie te berekenen, die wordt voorgesteld.

Als bijvoorbeeld een vrouw met een laag inkomen trouwt met een man met een hoog inkomen, dan moet bij scheiding in het huidige systeem de man de vrouw een aanzienlijk bedrag aan alimentatie betalen. In het systeem dat nu wordt voorgesteld hoeft hij alleen maar zoveel te betalen als nodig is om haar als het ware in de situatie te brengen waarin zij zou zijn als zij niet getrouwd was. Ook als zij haar oude werk weer kan oppakken, is dat veel minder dan nu. Want met de verlaging van haar welstand door de scheiding wordt geen rekening meer gehouden. Behalve als de partners voor hun huwelijk anders hebben afgesproken. Want volgens het voorstel kan een stel dat gaat trouwen in hun huwelijksvoorwaarden alvast afspraken maken over de alimentatie in geval van echtscheiding. Ook dat is nieuw.

Partneralimentatie als er jonge kinderen zijn

Een aparte regel wordt voorgesteld voor een veelvoorkomende situatie: als de ex-partners samen ouders van jonge kinderen zijn, en een van de ouders na de scheiding het meest voor de kinderen zorgt en daardoor niet of weinig kan werken, heeft die ouder recht op alimentatie tot het jongste kind 12 jaar is.

Geen alimentatie bij scheiding binnen 3 jaar

Een andere regel zal volgens het voorstel gelden voor huwelijken die korter dan 3 jaar in stand zijn gebleven; in dat geval hoeven de exen helemaal geen alimentatie te betalen.

De nieuwe regels dwingen de niet-werkende partner die niet de zorg heeft voor jonge kinderen om na de scheiding snel aan het werk te gaan. Dat is ook uitdrukkelijk de bedoeling van de indieners van het voorstel.

Percentage echtscheidingen naar recordhoogte

RIJSWIJK - De kans dat een huwelijk voortijdig strandt, was in 2010 in Nederland 36,2 procent.

Dit blijkt een analyse van cijfers die woensdag verschenen bij het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS).
De kans op een scheiding was nog nooit zo groot. Het percentage is in de afgelopen 10 jaar gestaag omhooggegaan. Alleen in 2009 was er een lichte afname.

"Een deel van de stijging in 2010 kan verklaard worden door 'opgespaarde' scheidingen", zegt Anke Mulder, voorzitter van de Vereniging van Familierecht Advocaten Scheidingsmediators.

"In 2009 zag je dat mensen hun scheiding even opschortten, omdat zij vreesden hun huis niet kwijt te kunnen raken. Wachten tot de huizenmarkt aantrekt, lijkt nu geen nut meer te hebben. Dus besluiten mensen uiteindelijk toch uit elkaar te gaan. Maar het is giswerk of dit de hele stijging verklaart."

Amerika

"Het stijgende scheidingspercentage is een veel langere tendens", zegt familiemediator Joppe van der Poel. "We gaan Amerika achterna, met scheidingspercentages van 50 procent."
De gemiddelde huwelijksduur op het moment van scheiden neemt al tientallen jaren toe. Op dit moment hebben scheidende mensen gemiddeld 14,4 jaar huwelijk achter de rug op het moment van scheiden, eveneens een recordhoogte. Hand in hand hiermee gaat de gemiddelde leeftijd waarop mensen scheiden. Die neemt ook geleidelijk toe. Mannen waren in 2010 gemiddeld 45,6 jaar oud op het moment van scheiden, vrouwen gemiddeld 42,4.
Internetdating

"Ouderen hebben met internetdating steeds meer mogelijkheden gekregen om een nieuwe partner te ontmoeten. Ze durven daardoor ook de stap te zetten om bij hun partner weg te gaan", zegt John Remmen, directeur van Scheidingsplanner.nl.
"Eerder waren zij minder geneigd tot scheiden omdat ze niet alleen wilden zitten."

Bron: Nu.nl

Omgangsrecht biologische vaders in Duitsland

BERLIJN - In Duitsland krijgen biologische vaders waarschijnlijk voor het eerst omgangsrecht met hun kind, ook als dat kind door een andere man wordt grootgebracht. De regering stemde woensdag in met een wetsontwerp daartoe, dat nu naar de Bondsdag wordt gestuurd voor goedkeuring.

Tot nu toe konden biologische vaders tegen de wil van de moeder of de wettelijke vader alleen dan een omgangsrecht afdwingen, als ze al een nauwe persoonlijk band met hun kind hadden. In de toekomst wordt bepalend of de omgang het welzijn van het kind dient of dat duidelijk is dat de biologische vader wezenlijk de verantwoordelijkheid voor zijn kroost wil nemen.
Volgens Pieter Koole van de actiegroep 'Stop Omgangs ONrecht' is het Duitse wetsvoorstel niet zo bijzonder omdat in het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind al is vastgesteld dat beide ouders recht op omgang met hun kind hebben. Duitsland en ook Nederland zijn aangesloten bij dit verdrag, maar de praktijk is volgens hem anders. Koole zegt dat in Nederland 16.000 kinderen per jaar het contact met hun vader verliezen, vaak omdat de moeder dwarsligt; ook als er een rechterlijke uitspraak ligt die de vader het omgangsrecht geeft.

Scheiding slecht voor prestatie klasgenootjes

Scheidingen hebben niet alleen negatieve effecten op de onderwijsprestaties van de kinderen van gescheiden ouders. Ook hun klasgenoten lijden hieronder. Dat blijkt uit onderzoek van Maastrichts hoogleraar onderwijssociologie Jaap Dronkers en zijn collega's.

De onderzoekers legden gegevens van 15-jarigen uit 25
Uit die data bleek dat kinderen uit scholen met een groot aantal leerlingen uit eenoudergezinnen minder goed presteren. Dat geldt voor 24 van de 25 onderzochte landen, waaronder Nederland.
"Hoe dit precies komt, bleek niet uit ons onderzoek, maar we denken dat als er in een klas veel kinderen met emotionele roblemen zitten, ze de andere kinderen in hun klas ook beïnvloeden", aldus Dronkers maandag.

Minder aandacht

"Bij een scheiding hebben ouders vaak minder aandacht voor hun kideren en meer voor het oplossen van de problemen die de scheiding met zich meebrengt. Je ziet bijvoorbeeld dat kinderen van gescheiden ouders vaak te laat komen.

Als in een klas 5 van de 20 kinderen regelmatig te laat komen, heeft dat ook gevolgen voor de rest van de leerlingen. Dat verstoort het onderwijs- en leerproces", voegde hij eraan toe. Uit de cijfers die Dronkers gebruikt heeft voor zijn onderzoek blijkt dat 24 procent van de 15-jarige Nederlandse scholieren deel uitmaakt van een eenoudergezin. Dat ligt iets lager dan het gemiddelde in de 25 bestudeerde landen.
Leren
"We zien ook dat in vier landen het negatieve effect van het aantal eenoudergezinnen minder groot is dan in andere landen. Nederland is een van die landen. Dat kan erop wijzen dat scholen kunnen leren hoe ze om moeten gaan met de negatieve gevolgen van het opgroeien in eenoudergezinnen."

Hoe scholen dat precies kunnen doen, kan Dronkers niet zeggen. "Maar het is in ieder geval een positieve noot aan het geheel, dat er blijkbaar wat aan te doen is."
De onderzoeksresultaten van Dronkers en zijn collega's zijn te lezen in het boek Goede bedoeling in het onderwijs: kansen en missers.

Bron: Nu.nl

Grootouders maken scheiding moeilijker

Wanneer grootouders als 'wapen' gebruikt worden in de rechtszaal, worden de kleinkinderen vaak uit het oog verloren.

Volgens de Britse familie-expert David Norgrove gebruiken sommige koppels opa en oma als ‘wapen’ tijdens echtscheidingszaken. “Grootouders worden soms ingezet als een manier om wraak te nemen op hun ex-partner, door ook voor hen contactregelingen met de kinderen te eisen. Wat de kinderen willen wordt vergeten en worden slachtoffer van het moddergooien,” aldus Norgrove. “Grootouders kunnen erg belangrijk zijn in het leven van een kind, maar sommigen maken de problemen alleen maar groter door ook contact te eisen. ”

Vooraf afspraken maken

“De nadruk moet op het belang van de kinderen liggen, niet op de rechten van de ouders. Doordat kinderen vaak verstrikt raken in het midden van de strijd, kan dit schadelijk zijn,” vindt Norgrove.
De oplossing? Die ligt volgens Norgrove bij de doe-het-zelfwebsites. “Wanneer koppels de bemiddelende stappen doorlopen vóórdat zij naar de rechtbank stappen, blijft de schade beperkt. De afspraken die hieruit voortkomen, kunnen vastgelegd worden in een niet-bindend document. Indien nodig kan hier in heetst van de strijd op terug worden gevallen."

Bron: Telegraaf

Lesbische moeder mag kind gaan erkennen

Het wordt makkelijker voor lesbische stellen om het juridisch ouderschap van hun kinderen te regelen. Vooral voor de moeder die het kind niet fysiek op de wereld heeft gezet, worden de regels versoepeld.
De Tweede Kamer stemde daar dinsdag mee in.

'Mee-moeder'

Nu is het nog zo dat de vrouw die het kind heeft gebaard, automatisch de moeder is en dat de 'mee-moeder' het kind moet adopteren. Dat is duur en tijdrovend. Volgens de nieuwe regels kan een mee-moeder voortaan haar kind erkennen. Dat is niet duur (2,56 euro) en een handeling van slechts een paar minuten op de burgerlijke stand.

Onenigheid

VVD, PvdA, PVV, SP, CDA, D66, GroenLinks, 50Plus en de Partij voor de Dieren stemden in met de regels van staatssecretaris Fred Teeven (Justitie). Tevens werd een door de VVD voorgestelde aanpassing aangenomen, waardoor ook een mee-moeder naar de rechter kan stappen als er onenigheid ontstaat over het juridisch ouderschap.

Geen verandering voor mannen

Voor twee mannen die een kind hebben, verandert er niets door de nieuwe regels. Dit komt omdat de vrouw die het kind baart, automatisch moeder is. Er kan dan slechts één vader erkennen, omdat er maximaal twee ouders mogen zijn.
Teeven zegde tijdens het debat over de nieuwe regels wel toe om te gaan onderzoeken of het ook mogelijk is drie of meer mensen juridisch ouder te laten worden van een kind.

Sociaal ouderschap

Door de nieuwe wet wordt niet langer enkel gekeken naar biologische afstamming, maar gaat het sociale ouderschap zwaarder meewegen. De nieuwe regels moeten ook nog naar de Eerste Kamer.

Recht toe Recht aan

Rechters: laat u horen en wees kritisch!

In maart 2009 is met de 'Wet bevordering gelijkwaardig ouderschap' door de wetgever een signaal afgegeven om de positie van de ouders meer gelijkwaardig te maken en dus de positie van de niet-verzorgende ouder (meestal de vader) sterker te maken. Dat zou onder andere moeten leiden tot meer omgang en minder problemen bij de vaststelling van een zorgregeling.

Het idee achter de wetgeving uit 2009 was dat er iets moest gebeuren in het familierecht. Bij een scheiding zou er meer sprake van gelijkwaardigheid tussen de ouders moeten zijn. Het zou niet meer zo moeten zijn dat de vader al direct met 1-0 achterstond. Daarnaast werd het (reeds bestaande) recht van het kind om ook na de scheiding door twee ouders te worden verzorgd en opgevoed in de wet vastgelegd. Tenslotte heeft de verplichting van de moeder om de band tussen de vader en hun kind te bevorderen een plekje in de wet gekregen.

Het klinkt allemaal mooi, maar zien we dat ook in de procedures terug? Het is immers aan de rechters om dat signaal op te pakken en in praktijk te brengen.

Als advocaat zou ik dat direct hebben moeten merken. Op de zitting door een kritischere opstelling jegens de verzorgende ouder (die ik hier voor het gemak 'de moeder'zal noemen, maar dan kan natuurlijk ook een vader zijn), en in de uitspraken positievere beslissingen met een (ruimere) zorgregeling. Ook zou je mogen verwachten dat rechters kritischer worden naar advocaten die de aloude vechtscheiding in stand houden.

Helaas blijkt in praktijk de nieuwe wetgeving in de meeste gevallen alleen op papier waarde te hebben. Eigenlijk is er in de laatste jaren weinig tot niets veranderd. Hoe komt dat? Waarom werkt het niet?

De uitvoering is volledig afhankelijk van de rechters. Het signaal vanuit de politiek is duidelijk, maar als de rechters daar niets of te weinig mee doen, blijft de situatie onveranderd. In het familierecht blijkt een terughoudendheid bij rechters te blijven bestaan, waardoor er vaak niet kritisch en voortvarend wordt opgetreden. De vaders, en niet te vergeten de kinderen, zijn en blijven daar de dupe van.

Waar zie ik in praktijk het gelijkwaardig ouderschap terugkomen? Waar zie ik bij een zorgregeling het recht van een kind op verzorging en opvoeding door beide ouders terugkomen? Waar zie ik in een gewonnen kort geding vonnis de sanctiemiddelen (dwangsom, opschorting alimentatie, gijzeling) terugkomen? In de toelichting op de wet staat immers aangegeven dat er voldoende wettelijke sanctiemiddelen ter beschikking van de rechters staan. Leg ze dan ook op! Waarom zijn de meeste rechters toch nog steeds zo terughoudend en van de softe aanpak?

Ik kan u het antwoord zo ook niet geven. Het is waarschijnlijk een traditioneel gevoel dat diep in de maatschappij zit geworteld.

Deze week had ik een zitting waarvan het verloop kenmerkend is voor deze situatie.

In een kort geding procedure had ik de rechtbank verzocht om een ruimere voorlopige zorgregeling vast te stellen in afwachting van een beslissing in hoger beroep, die pas een half jaar later zou volgen.

Twee maanden geleden had de rechtbank aan de moeder toestemming gegeven om vanuit Brabant naar Rotterdam te mogen verhuizen. Tevens werd de ruime zorgregeling (bijna een co-ouderschap), die al een jaar goed liep, gewijzigd in een weekendregeling van eenmaal per veertien dagen vanaf zaterdag 10.00 uur tot zondag 18.00 uur. De kinderen zijn 2 en 4 jaar oud. De vorige advocaat van vader was 'vergeten' om, voor het geval de toestemming voor de verhuizing zou worden toegewezen, een fatsoenlijke zorgregeling te vragen. En dus werd de zorgregeling vastgelegd zoals de moeder die had verzocht.

In kort geding verzochten we een iets ruimere regeling, namelijk vanaf vrijdagmiddag in plaats van zaterdagochtend. Met die regeling heeft de vader meer tijd voor zijn kinderen (de jongste slaapt ook nog overdag), heeft hij de kinderen langere tijd achter elkaar om weer aan elkaar te kunnen wennen, en heeft hij ze een gehele dag (de zaterdag) zonder overdrachtsmoment. Bovendien waren de kinderen tot enkele maanden geleden nog een veel ruimere regeling gewend. Het is een feit van algemene bekendheid dat het voor jonge kinderen beter is zoveel mogelijk contact te hebben met beide ouders. Kortom, wat is er tegen deze beperkte uitbreiding in te brengen? En waar hebben we het over, het gaat slechts om een extra overnachting. De moeder was nota bene verhuisd, niet de vader.

Moeder gaf op de zitting aan dat er nu rust is, dat de kinderen zich daardoor rustiger en beter voelen, en dat ze niet weet of de vader wel goed voor de kinderen kan zorgen als er een overnachting bij komt. Kennelijk was ze vergeten dat de vader een jaar lang gedurende 5 dagen per twee weken voor de kinderen had gezorgd. Ze gaf overigens wel aan dat de kinderen met plezier naar hun vader gaan. Een goed argument tegen de uitbreiding vanaf vrijdag kwam dus eigenlijk niet naar voren.

Je zou van een rechter verwachten dat hij handelt vanuit het belang van de kinderen, dat hij bekend is met het idee achter de nieuwe wetgeving en dat hij dan ook in praktijk brengt. De rechter zou zich dus moeten vinden in zo'n uitbreiding.

De rechter bleek al snel voor waar aan te nemen dat het nu rustiger voor de kinderen was en dat deze situatie voorlopig maar zo moest blijven. Sterker nog, zonder dat ik in de gebruikelijke tweede ronde kon reageren werd er ter zitting (ook ongebruikelijk) al een uitspraak gedaan: het verzoek werd afgewezen. Vijf minuten later stonden we verbouwereerd buiten. Hoe kon ik mijn cliënt, die toch met een goed gevoel naar de zitting was gekomen, deze aanfluiting uitleggen?

Geen kritische vragen aan de moeder (bijvoorbeeld: 'Mevrouw, wat zijn nou de echte aantoonbare bezwaren tegen een regeling vanaf vrijdagmiddag? Er is toch tot de verhuizing een jaar lang een ruime regeling geweest? U gunt uw kinderen toch ook een goed contact met hun vader? Realiseert u zich hoe weinig tijd er over blijft met de huidige regeling? Hoe zou u het vinden om uw kinderen slechts anderhalve dag per twee weken te zien?'). Geen enkele druk op de moeder om tot een

schikking te komen. Geen blijk van het willen uitvoeren van een gelijkwaardig ouderschap. Geen blijk van het voorop willen stellen van de rechten en de belangen van de kinderen, die recht hebben op verzorging en opvoeding door hun vader.

Kortom, geen uitvoering van hetgeen de wetgever heeft bedoeld, geen kritische houding jegens de moeder, maar wel een softe en terughoudende benadering. Mijn cliënt gaf teleurgesteld aan geen enkel vertrouwen meer in de rechtspraak te hebben, en het gevoel te hebben te verworden tot een beperkte weekendvader. Ik kon hem geen ongelijk geven.

Het lijkt er op dat de nieuwe wetgeving bij de meeste rechters aan dovemans oren is besteed en dat de positie van de vader helemaal niet is verbeterd. Er zijn zeker rechters die de zaken wel goed aanpakken, maar in de meeste procedures merken wij als kantoor daar weinig van. Dat moet veranderen. Ik zou de rechters willen verzoeken: laat u horen en wees kritisch!

mr. J.M. Wigman, advocaat in Den Haag
Wigman Sardjoe & Van Weegberg advocaten

Kind met drie of meer ouders wordt wellicht mogelijk

Demissionair staatssecretaris Fred Teeven van Justitie laat onderzoeken of drie of meer mensen juridisch de ouder kunnen worden van een kind. Dat beloofde hij op 23 oktober in een debat met de Tweede Kamer.

Onder meer VVD, PvdA en GroenLinks hadden gevraagd om zo'n onderzoek. Volgens Tweede Kamerlid Liesbeth van Tongeren (GroenLinks) is het nodig een maatschappelijk debat over ouderschap te voeren, omdat gezinnen er de afgelopen jaren anders uit zijn gaan zien.
De mogelijkheid van meerdere juridische ouders kwam ter sprake tijdens de behandeling van het wetsvoorstel dat het ouderschap van lesbische stellen anders regelt. Door die wet hoeft de 'mee-moeder' het kind niet meer te adopteren, maar kan zij het kind voortaan erkennen. Niet alleen de biologische afstamming telt, ook het sociaal ouderschap gaat zwaarder meewegen.

Bron: ANP

WIGMAN SARDJOE & VAN WEEGBERG
advocaten

Specialisten in personen- en familierecht

Ruime ervaring en kennis op het gebied van:

- echtscheidingen
- omgangsrecht
- recht op informatie
- ouderlijk gezag
- kinderalimentatie
- partneralimentatie
- boedelverdelingen

Daarnaast heeft ons kantoor zich gespecialiseerd in het arbeidsrecht, het strafrecht en het bestuursrecht.

Belt u ons gerust voor een afspraak, informatie of een second opinion.

Adres: Adelheidstraat 74, 2595 EE Den Haag
Tel: 070 – 3818915 Fax: 070 – 3855451
www.wswadvocaten.nl
info@wswadvocaten.nl

E-mail Mr. Wigman: wigman@wswadvocaten.nl
E-mail Mr. Sardjoe: sardjoe@wswadvocaten.nl
E-mail Mr. van Weegberg: vanweegberg@wswadvocaten.nl

Het eigen gelijk van de Raad kent zijn gelijke niet

B. dient bij de Nationale ombudsman een klacht in omdat de Raad voor de Kinderbescherming de uitspraak van de Klachtencommissie niet heeft opgevolgd. Er is sprake van onvoldoende communicatie en argumentatie. Hoe oordeelt de ombudsman?
Verzoeker klaagt erover dat de regiodirecteur van de Raad voor de Kinderbescherming te Utrecht geen gevolgen heeft verbonden aan de uitspraak van de Klachtencommissie III van de Raad van 15 mei 2009 waarbij een klacht van verzoeker gegrond is verklaard en onder meer is geoordeeld dat de Raad onvoldoende heeft gedaan om partijen gezamenlijk te spreken, dat het beginsel van hoor en wederhoor is geschonden en dat de conclusie van het advies niet wordt gedragen door feiten... (*Bron: rapport over een klacht van de heer B. uit Amsterdam over de Raad voor de Kinderbescherming te Utrecht. Datum: 2 juli 2010, Rapportnummer: 2010 / 193)*

Rechterlijke uitspraken

De heer B. en mevrouw Z. hebben van 1989 tot 2003 een relatie gehad. Uit deze relatie is in 2000 X geboren en in 2002 Y. De heer B. heeft hen erkend. Mevrouw Z. oefent van rechtswege alleen het gezag uit over X en Y. De heer B. heeft een omgangsregeling met zijn kinderen. Op 23 mei 2006 wees de kantonrechter te Utrecht het verzoek van de heer B. af om gezamenlijk te worden belast met het gezag over X en Y. Daartegen ging de heer B. in beroep. Op 4 december 2007 verzocht het Gerechtshof Amsterdam de Raad voor de Kinderbescherming (verder: de Raad) om een onderzoek in te stellen naar de vraag of gezamenlijk gezag van de heer B. en mevrouw Z. in het belang van de kinderen was.
Vervolgens kwam op 6 juni 2008 het raadsrapport uit met het advies het verzoek van de heer B. af te wijzen. Het Gerechtshof Amsterdam bekrachtigde daarop op 7 oktober 2008 de beschikking van de rechtbank te Utrecht van 23 mei 2007. Deze beschikking was mede gebaseerd op het advies van de Raad.

De gegronde klacht

De heer B. diende op 6 oktober 2008 een klacht in bij de Raad over het handelen van de Raad in zijn zaak. Op 21 januari 2009 verklaarde de directeur van de Raad één subonderdeel van een klacht gegrond en alle overige klachten ongegrond. De heer B. diende vervolgens zijn klacht in bij de Klachtencommissie III van de Raad.
Op 15 mei 2009 verklaarde de klachtencommissie één van zijn klachten gegrond en de overige klachten ongegrond. De klachtencommissie oordeelde dat de klacht dat het rapport was toegeschreven naar een bij voorbaat vaststaande conclusie en dat het rapport niet onderbouwd was en vol tegenstrijdigheden stond, gegrond was. Naar het oordeel van de klachtencommissie had de Raad onvoldoende gedaan om partijen gezamenlijk te spreken. Het beginsel van hoor en wederhoor was geschonden. Verder was de klachtencommissie van oordeel dat de conclusie van het advies niet werd gedragen door de feiten, omdat uit de bevindingen van het onderzoek niet logischerwijs volgt dat gezamenlijk gezag niet wenselijk is. De klachtencommissie was van mening dat de Raad had kunnen overwegen om zich te onthouden van advies, of de zaak aan te houden en de ouders aan te sporen te werken aan verbetering van hun onderlinge communicatie.

Op 18 juni 2009 gaf de directeur van de Raad in een schriftelijke reactie aan de heer B. aan welke gevolgen hij verbond aan de uitspraak van de klachtencommissie. Omdat de heer B. niet tevreden was over de reactie van de directeur op de uitspraak, diende hij op 1 juli 2009 een klacht in bij de Nationale ombudsman.

Zienswijze verzoeker

1. De heer B. is van mening dat het Gerechtshof door het rapport van de Raad op het verkeerde been is gezet. Hij vond het treurig dat de Raad vanaf 2007 geen enkele moeite heeft gedaan om een constructieve bijdrage te leveren aan zijn zaak. Zelfs nadat de klachtencommissie constateerde dat de Raad in gebreke was gebleven, heeft de Raad niets gedaan om tot oplossingen te komen. Dit heeft in de afgelopen jaren tot flinke spanningen geleid bij de heer B., waarvoor hij zelfs enkele malen in het ziekenhuis is opgenomen. De heer B. benadrukte dat het rapport volgens de klachtencommissie nooit verstuurd had mogen worden aan het Gerechtshof. Volgens hem heeft de Raad de rechtsgang ernstig gefrustreerd.

2. De heer B. vond dat de directeur van de Raad in zijn reactie van 18 juni 2008 een eigen wenselijke interpretatie gaf aan de uitspraak van de klachtencommissie. De conclusie van de klachtencommissie, dat bij de totstandkoming van het Raadsrapport onvoldoende hoor en wederhoor had plaatsgevonden, werd door de directeur genegeerd. De directeur ging ervan uit dat de heer B. of zijn advocaat de kwaliteit van het raadsrapport wel tijdens een rechtszitting ter sprake kon brengen.

Zienswijze Raad en MvJG

3. De Raad meldde dat de directeur volgens de procedure in een schriftelijke reactie aan de heer B. had aangegeven welke gevolgen hij verbond aan de gegrond verklaring door de klachtencommissie. Hij gaf ten aanzien van het oordeel van de klachtencommissie aan ‘dat de Raad onvoldoende gedaan heeft om partijen gezamenlijk te spreken.’ Hij gaf ook duidelijkheid over de oordelen van de commissie ‘dat het beginsel van hoor en wederhoor is geschonden door geen vervolggesprek te laten plaatsvinden na van ouders afzonderlijk tegenstrijdige informatie verkregen te hebben’ en ‘dat de Raad zich had moeten onthouden van advies of verzoeken de zaak aan te houden om ouders aan te sporen te werken aan verbetering van hun onderlinge communicatie, vanwege de conclusie van de Raad dat niet was vast te stellen na het onderzoek in hoeverre de communicatie is verstoord tussen ouders, zoals moeder meent, of dat ouders wel in staat zijn met elkaar te overleggen, zoals vader meent.’

4. De minister voor Jeugd en Gezin gaf in een brief van 22 januari 2010 die bij de reactie van de Raad naar de Nationale ombudsman was gevoegd, aan dat hij zich conformeerde aan de reactie van de Raad.

Beoordeling

5. De Nationale ombudsman constateert dat de klachtencommissie in haar uitspraak kritische kanttekeningen heeft gezet bij de wijze van totstandkoming en de kwaliteit van het raadsrapport. De kwaliteit van het rapport staat of valt met de onderbouwing van de conclusies en juist op dat punt richt zich de kritiek van de klachtencommissie. Het is algemeen bekend dat raadsadviezen een belangrijke rol spelen in de besluitvorming van de rechter. Het is daarom niet ondenkbaar dat een voor de heer B. uitermate belangrijke beslissing is genomen op basis van een ondeugdelijk raadsrapport. De heer B. heeft geen ouderlijk gezag over zijn kinderen verkregen. Dit beperkt voor de heer B. de rol die hij wenst te spelen in het leven van zijn kinderen. De vraag is nu of de Raad zich de ernst van de kritiek van de klachtencommissie op het rapport heeft gerealiseerd en voldoende oog heeft gehad voor de gevolgen daarvan voor verzoeker.

6. De Nationale ombudsman stelt vast dat de directeur de heer B. heeft toegezegd dat de uitspraak van de klachtencommissie ten aanzien van één klachtonderdeel ter lering zal dienen binnen de Raad. De overige oordelen van de klachtencommissie heeft de directeur afgezwakt door te stellen dat dit betrekking heeft op de werkprocessen waaraan hij kennelijk niets kan veranderen. Daarmee miskent de directeur de fundamentele kritiek op het rapport. De Nationale ombudsman is van oordeel dat rapporten, zoals die van de Raad, altijd voldoende onderbouwing behoren te hebben. De afronding van een klachtenanalyse moet niet nodig zijn voor de beantwoording van de vraag of een uitspraak van de klachtencommissie tot verbetering van die werkwijze noopt. Hiermee wordt ook geen recht gedaan aan de positie van verzoeker. Bovendien is de Raad de heer B. op geen enkele wijze persoonlijk tegemoet gekomen, terwijl hij de gevolgen draagt van de vermoedelijk vooral op basis van het raadsrapport door de rechter genomen beslissing om hem geen gezag over zijn kinderen te geven. Er zijn hem zelfs geen excuses aangeboden voor de gang van zaken.

7. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de directeur zijn verantwoordelijkheid had moeten nemen en er in ieder geval voor had moeten zorgen dat het rapport in het vervolg geen enkele rol meer kan spelen. Dit geldt niet alleen voor het (verdere) interne gebruik door de Raad, maar ook voor het eventuele externe gebruik door de rechtbank. De Nationale ombudsman vindt dat de Raad zich, met name wat dit laatste punt betreft, er te gemakkelijk vanaf heeft gemaakt. De directeur had ervoor kunnen zorgen dat in het rechtbankdossier een brief wordt gevoegd, waarin duidelijk staat vermeld welke conclusies de klachtencommissie ten aanzien van de kwaliteit van het raadsrapport heeft getrokken en dat aan het rapport geen enkele waarde kan worden toegekend. Slechts op die manier kan worden voorkomen dat de verzamelde gegevens op welke wijze dan ook nog van invloed kunnen zijn op de beeldvorming van wie dan ook.

8. De Nationale ombudsman overweegt verder dat de Raad, wanneer de klachtencommissie een klacht over de kwaliteit van een raadsrapport gegrond heeft verklaard, actief stappen dient te ondernemen die ertoe kunnen leiden dat de invloed van het betreffende rapport teniet wordt gedaan. De Raad kan in dit geval het Gerechtshof Amsterdam informeren over de tekortkomingen van het betreffende raadsrapport. Het staat het Gerechtshof dan vrij om met die kennis te besluiten tot een verzoek om een nieuw (raads)onderzoek. Door onvoldoende gevolgen te verbinden aan de uitspraak van de klachtencommissie over het raadsrapport, heeft de Raad voor de Kinderbescherming gehandeld in strijd met het redelijkheidvereiste. De onderzochte gedraging is dan ook niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Raad voor de Kinderbescherming te Utrecht, is gegrond.

Aanbeveling

De minister voor Jeugd en Gezin wordt in overweging gegeven om ervoor te zorgen dat de directeur van de Raad voor de Kinderbescherming, regio Utrecht:

• het Gerechtshof Amsterdam schriftelijk informeert over de uitspraak van de klachtencommissie over de kwaliteit van het raadsrapport in deze zaak;

• ervoor zorgt dat in het rechtbankdossier een brief wordt gevoegd waarin de uitspraak van de klachtencommissie staat weergegeven alsmede dat om die reden aan het rapport geen enkele waarde mag worden toegekend;

• op het raadsdossier een aantekening maakt waaruit duidelijk wordt dat krachtens een uitspraak van de klachtencommissie geen enkele waarde aan het rapport kan worden toegekend;

• met verzoeker in contact treedt en een daarbij een passend gebaar maakt.

Discriminatie door de Raad voor de Kinderbescherming

Een echtscheiding is vaak een ingrijpende gebeurtenis. Zeker als er kinderen bij betrokken zijn. De ouders kunnen ernstige strijd met elkaar (blijven) hebben, waar de kinderen niet zelden de negatieve gevolgen van ondervinden. Als de rechter bij de echtscheiding een beslissing moet nemen over het ouderlijk gezag, de verblijfplaats bij of omgang met één van de ouders, kan hij de Raad voor de Kinderbescherming verzoeken om eerst een onderzoek te doen en hem te adviseren over deze punten. De Raad voor de Kinderbescherming doet dan onderzoek naar de leefsituatie van de kinderen en adviseert de rechter in het nemen van zijn beslissing.

Verzoek aan de Raad voor de Kinderbescherming

Verzoeker woont in Nederland en heeft zowel de Libanese als de Nederlandse nationaliteit. Hij kreeg te maken met de Raad voor de Kinderbescherming tijdens de scheiding van zijn echtgenote, met wie hij drie kinderen heeft, respectievelijk geboren in 1998, 2000 en 2004. Tijdens de echtscheiding verzocht de moeder om de kinderen aan haar toe te vertrouwen. Verzoeker legde zich neer bij toewijzing van dit verzoek en vroeg de rechter om een omgangsregeling met zijn kinderen vast te stellen. Hierop verzocht de rechter de Raad voor de Kinderbescherming, regio Overijssel (verder: de Raad), op 8 juni 2007 om hem te adviseren over een omgangsregeling. Intussen had de ex-echtgenote de rechter gevraagd om haar te belasten met het eenhoofdig gezag over de kinderen.
Bij brief van 29 juni 2007 deelde de Raad verzoeker mee dat het onderzoek was gestart en dat contact met hem zou worden opgenomen voor een eerste gesprek. Bij brief van 16 oktober 2007 klaagde verzoeker over de vertraging in het onderzoek, waarop de Raad hem informeerde dat het onderzoek vanwege de bestaande wachtlijst nog niet gestart kon worden.

Eerste advies van de Raad

Op 18 december 2007 had raadsonderzoeker M. voor de eerste keer een gesprek met verzoeker. Ook sprak de Raad die maand met zijn ex-echtgenote. De Raad stelde verzoeker er bij brief van 18 januari 2008 van op de hoogte dat het onderzoek werd uitgebreid naar een beschermingsonderzoek. Nadat de situatie van de kinderen in kaart was gebracht, zou verzoeker worden uitgenodigd voor een gesprek hierover.
Het beschermingsonderzoek leidde echter niet tot het aanvragen van een beschermingsmaatregel. Wel adviseerde de Raad de rechter om verzoekers ex-echtgenote te belasten met het eenhoofdig gezag over de kinderen en hen géén omgang met hun vader te laten hebben. Dit, omdat verzoeker het belang van zijn kinderen niet voor ogen zou hebben door te volharden in zijn standpunt dat de kinderen bij hun moeder weg moesten, desnoods door middel van ontvoering. Verzoeker zou zich daarbij onbereikbaar en onbegeleidbaar opstellen. Voorts had de Raad geconstateerd dat de angst voor ontvoering van de kinderen door verzoeker een grote rol speelde bij zowel moeder als de kinderen. Hierdoor was alleen begeleide omgang aangewezen. Maar omdat verzoeker dit niet wilde, was omgang geen optie, aldus de Raad.

Klacht van verzoeker over de Raad

Bij brief van 25 maart 2008 diende verzoeker bij de Raad een klacht in over de wijze waarop de Raad had gehandeld in zijn zaak. Hij klaagde onder meer over de lange duur voordat het onderzoek werd gestart. Hij had zich hierover in oktober 2007 ook al beklaagd bij de Raad: hij schrijft onder meer dat als de Raad de zaak niet serieus neemt, hij geen kans ziet om aan het onderzoek deel te nemen; de Raad heeft op deze brief overigens niet gereageerd, omdat de klacht niet was ontvangen.
Verzoeker klaagde over opmerkingen van raadsonderzoeker M. tijdens het gesprek op 18 december 2007 dat het hoogst haalbare voor hem een omgangsregeling met begeleiding zou zijn, vanwege zijn afkomst/geboorteland. Libanon had namelijk geen uitleveringsverdrag met Nederland. Voorts zou M. hebben gezegd dat een vader in Nederland geen rechten had, maar een moeder des te meer. Als moeder geen regeling wilde, dan kwam die er ook niet. Ook klaagde verzoeker erover dat in het conceptrapport van de Raad in eerste instantie slechts zijn Libanese nationaliteit werd genoemd en dat de Raad tijdens het onderzoek volledig was afgegaan op hetgeen de moeder vertelde over verzoekers plan om met de kinderen naar Libanon te vertrekken. Indien de Raad zorgvuldig onderzoek had gedaan, had hij kunnen concluderen dat verzoeker niet voornemens was om met de kinderen naar Libanon te vertrekken, aldus verzoeker.

Omdat de Raad de klacht niet beantwoordde, stuurde verzoeker zijn klacht naar de klachtencommissie II van de Raad. De klachtencommissie verwees hierop weer naar de directeur van de Raad, omdat deze de klacht eerst behoorde te behandelen. De Raad liet hierop weten de klacht niet eerder te hebben ontvangen en nam deze vervolgens in onderzoek.

Oordeel Raad over de klacht van verzoeker

Bij brief van 25 maart 2010 gaf de directeur van de Raad een oordeel over de klacht. De directeur achtte verzoekers klacht over de lange duur voordat de Raad het onderzoek startte, gegrond. Vervolgens gaf hij over de klacht van verzoeker dat hij zich gediscrimineerd voelde door de opmerkingen van de raadsonderzoeker over zijn afkomst en geslacht, geen oordeel, omdat de directeur niet had kunnen vaststellen in welke context deze opmerkingen waren geplaatst.
Voorts liet de directeur weten dat in de beleidsregels niet vaststond hoeveel gesprekken met een betrokkene dienden plaats te vinden naast het eerste en het afrondende gesprek.

Wel was de directeur van mening dat het achteraf bezien, en mede gezien hetgeen verzoeker tijdens de klachtenprocedure had aangegeven, wenselijk geweest zou zijn als met verzoeker persoonlijk zou zijn gesproken over de inhoud en het verloop van het onderzoek. De directeur achtte verzoekers klacht hierover gegrond.
De directeur liet verder weten het niet eens te zijn met verzoekers stelling dat de Raad alleen van het ontvoeringsverhaal van moeder was uitgegaan, waardoor slechts begeleide omgang mogelijk was. En ten slotte deelde de directeur van de Raad nog mee dat inderdaad alleen de Libanese nationaliteit op het conceptrapportage had gestaan. In de definitieve versie was dit gewijzigd.

Dit betekende echter niet dat tijdens het onderzoek slechts rekening was gehouden met de Libanese afkomst. Wel had de afkomst van verzoeker een rol gespeeld in het onderzoek. Moeder was immers bang dat verzoeker de kinderen mee naar Libanon zou nemen, aldus de regiodirecteur.

Verzoeker was het niet eens met het oordeel van de regiodirecteur en diende zijn klacht opnieuw in bij de klachtencommissie II van de Raad.

Oordeel klachtencommissie II over de klacht van verzoeker

Klachtencommissie II van de Raad oordeelde op 12 mei 2010 onder meer dat de afkomst van verzoeker en het feit dat zijn geboorteland Libanon het Haags Kinderontvoeringsverdrag niet had ondertekend, voor de Raad niet de enige reden was geweest voor het advies begeleide omgang. Dit werd ook ondersteund door het raadsrapport waarin de Raad op basis van meerdere overwegingen in eerste instantie de rechtbank een begeleide omgang wilde adviseren. De commissie was van oordeel dat de raadsonderzoeker dus niet de bedoeling had om slechts op basis van de afkomst van verzoeker begeleide omgang te adviseren. In dit opzicht was er dan ook geen sprake van discriminatie, maar bij verzoeker bestond echter wel de overtuiging dat de begeleide omgang een gevolg was van zijn afkomst waardoor klager zich oprecht gediscrimineerd voelde.
Volgens de klachtencommissie werd de opvatting dat omgang met de ene ouder alleen in het belang van de kinderen is wanneer de andere ouder dit ondersteunt, algemeen onderschreven. Het zou volgens de commissie immers tot een heftig loyaliteitsconflict (kunnen) leiden wanneer kinderen voelen dat het contact met, in dit geval hun vader, door hun moeder zou worden afgekeurd. De commissie veronderstelde dat deze redenering ten grondslag had gelegen aan de opmerking van de raadsonderzoeker dat klager geen omgang met zijn kinderen zou kunnen hebben wanneer de moeder dat niet zou toestaan. Ook op dit punt was daarom naar het oordeel van de commissie geen sprake van discriminatie. De commissie constateerde echter wel dat verzoeker zich naar aanleiding van de woorden van de raadsonderzoeker als vader oprecht gediscrimineerd voelde.

Het feit dat op het voorblad van de conceptrapportage alleen de Libanese nationaliteit van verzoeker stond vermeld, beschouwde de commissie als een vergissing van administratieve aard waaraan niet de conclusie kon worden verbonden dat er sprake was van discriminatie. Voor verzoeker bevestigde dit echter dat hij op basis van zijn afkomst werd gediscrimineerd. Hoewel de commissie van oordeel was dat er geen sprake was van discriminatie, vond zij wel dat de raadsonderzoeker nadrukkelijk onderzoek had moeten doen naar de weerstand van verzoeker tegen begeleide omgang, dan wel verzoeker beter had moeten begeleiden in zijn heftig emotionele weerstand.
Een (begeleide) omgangsregeling werd door de Raad als wenselijk gezien en dus in het belang van de kinderen geacht. Wanneer de ouders de noodzaak van begeleide omgang begrijpen, vergroot dit de kans op een succesvolle omgang aanmerkelijk. De Raad had erop gewezen dat de raadsonderzoeker, nadat het eerste gesprek niet goed was verlopen, verzoeker bedenktijd had gegeven. Echter, gezien het belang van een goede omgangsregeling (met name voor de kinderen), was de commissie van oordeel dat de raadsonderzoeker in een tweede persoonlijk gesprek meer tijd en aandacht had moeten besteden aan de emotionele weerstand van verzoeker tegen begeleide omgang. Hij had vanuit zijn professionele achtergrond moeten zien dat verzoeker zich kennelijk dermate gediscrimineerd voelde dat hij niet meer openstond voor een andere overweging die aan de begeleide omgang ten grondslag lag en die hem mogelijk tot andere gedachten zou kunnen brengen.

Terzijde merkte de commissie nog op dat de raadsonderzoeker tijdens het kennismakingsgesprek niet had aangegeven dat er een rapport lag van het Centrum Internationale Kinderontvoering. Afgezien van het door de raadsonderzoeker kennelijk niet onderkende belang van transparantie, leidt het achterhouden van informatie vaak tot onbegrip, miscommunicatie en verwijt, aldus de commissie. Concluderend stelde de commissie dat er géén sprake was van discriminatie maar dat verzoeker zich wel gediscrimineerd voelde. De raadsonderzoeker had zich naar het oordeel van de commissie onvoldoende moeite getroost dit gevoel bij verzoeker weg te nemen, waardoor de klacht op dit punt gegrond werd geacht.

Verder liet de commissie met betrekking tot de stelling van verzoeker, dat moeder haar angst op de kinderen had geprojecteerd, weten dat dit niet relevant was. Ongeacht hoe de angst was ontstaan, ervoeren de kinderen deze als reëel en werd hier door de raadsonderzoeker terecht rekening mee gehouden. Als uitgangspunt geldt dat het aan de Raad is om te bepalen welke informanten worden gehoord. De Raad moet immers in vrijheid zijn onderzoek kunnen verrichten en daarbij de afweging maken welke informanten voor dat onderzoek relevante informatie kunnen geven. Volgens de klachtencommissie was niet gebleken dat de Raad met die beleidsvrijheid onzorgvuldig was omgesprongen, omdat uit het rapport bleek dat de raadsonderzoeker ook met de twee oudste kinderen en met de leerkrachten had gesproken. De commissie kwam dan ook niet tot de conclusie dat het verhaal van moeder klakkeloos was overgenomen noch dat de Raad volledig was afgegaan op hetgeen door moeder werd verteld. Wel stelde de commissie vast dat er inderdaad weinig contact was geweest tussen verzoeker en de raadsonderzoeker.

Het verdere verloop van de rechterlijke procedure

Omdat verzoeker volgens de rechter de angst bij moeder en kinderen tijdens de zitting niet kon wegnemen en star bleef in zijn afwijzing van begeleide omgang, nam de rechter het advies van de Raad bij beschikking van 9 juli 2008 over en besloot dat verzoeker zijn kinderen niet meer mocht zien. Verzoeker ging tegen deze beslissing in hoger beroep en verzocht de rechter om de kinderen aan hem toe te wijzen. Tijdens het hoger beroep op 14 januari 2010 bekrachtigde de rechter het eenhoofdig gezag van moeder, maar verzocht de Raad om te onderzoeken of er door middel van begeleide proefcontacten toch nog mogelijkheden waren om tot een omgangsregeling te komen. De Raad diende de rechter binnen vier maanden hieromtrent te rapporteren. In maart 2010 besloot de Raad dat, voordat uitvoering kon worden gegeven aan de proefcontacten, extern psychologisch onderzoek bij de kinderen nodig was. Verzoeker en de moeder van de kinderen stemden hierin toe en het Hof gaf hiertoe uitstel tot 14 september 2010 voor het advies van de Raad. Op grond van de uitkomsten van het psychodiagnostische onderzoek kwam de Raad tot de conclusie dat er vanuit de kinderen bezien geen mogelijkheden waren om te komen tot (proef)contacten tussen de vader en de kinderen. Daarnaast concludeerde de Raad dat er bij de ouders nauwelijks enige basis bleek te zijn om te kunnen komen tot forensische mediation.

Bij beschikking van 16 december 2010 oordeelde het Hof dat de Raad, gelet op de inhoud van de psychodiagnostische rapportages over de kinderen die voldoende betrouwbaar van inhoud werden geacht, in zijn advies op goede gronden tot de conclusie was gekomen dat de proefcontacten niet dienden plaats te vinden. Essentieel daarbij was dat de kinderen bang waren voor de vader en hem niet wilden zien, onder meer omdat zij vreesden dat hij hen mee zou nemen en niet zou laten terugkeren naar hun moeder.
Zolang verzoeker niet in staat was om zijn gedrag ten opzichte van de kinderen en de moeder niet door zijn emoties te laten sturen, maar door een goed begrip van wat de kinderen en de moeder nodig zouden hebben om hun angst voor hem en het risico van ontvoering te laten verminderen en uiteindelijk te laten verdwijnen, achtte het Hof het onhaalbaar dat er enige vorm van contact tussen de vader en de kinderen zou ontstaan. Pas wanneer de kinderen en de moeder, al dan niet met de hulp van deskundige begeleiding, van deze angsten konden loskomen - waartoe, zoals gezegd, het Hof een duidelijke wijziging in het gedrag van verzoeker noodzakelijk achtte - kon de mogelijkheid van contact tussen de kinderen en verzoeker weer in zicht komen. Tot die tijd oordeelde het Hof dat omgang tussen verzoeker en de kinderen, op grond van het bovenstaande, in strijd was met zwaarwegende belangen van de kinderen, namelijk dat zij zonder angst voor de vader en voor ontvoering moesten kunnen opgroeien. Het Hof wees het verzoek van verzoeker tot vaststelling van een omgangsregeling dan ook af.

Klacht bij de Nationale Ombudsman

Verzoeker klaagt erover dat de Raad vooringenomen en onzorgvuldig heeft gehandeld in het onderzoek naar de mogelijkheden tot omgang tussen hem en zijn kinderen. Hoewel de Raad en de klachtencommissie meerdere klachten over het onderzoek gegrond hebben verklaard, gaat het verzoeker erom dat de Raad desondanks niet heeft erkend dat het onderzoek daardoor in zijn geheel onzorgvuldig en vooringenomen is geweest. Ook heeft de Raad voor de Kinderbescherming hiervoor geen excuses aangeboden.

Visie verzoeker

Waar het verzoeker in de kern om gaat, is dat de Raad zich volgens hem vanaf het begin af aan vooringenomen heeft opgesteld, waardoor hij zich gediscrimineerd voelt ten aanzien van zijn ras en zijn geslacht. Dit gevoel heeft hij gekregen tijdens het eerste gesprek met raadsonderzoeker M. op 18 december 2007. De raadsonderzoeker zou hem hebben gezegd dat het hoogst haalbare voor hem een omgangsregeling met begeleiding zou zijn, vanwege zijn afkomst en geboorteland: Verzoeker zou volgens de moeder plannen hebben om zijn kinderen naar Libanon te ontvoeren en dit land heeft geen uitleveringsverdrag met Nederland. Verder had de raadsonderzoeker hem gezegd dat een vader in Nederland geen rechten had, maar een moeder des te meer. Als moeder geen regeling wilde, dan kwam die er ook niet.

Verzoeker heeft zes maanden moeten wachten voordat hij uiteindelijk werd uitgenodigd voor een kennismakingsgesprek. Hij vindt dit onzorgvuldig en bovendien onacceptabel, zeker in een zaak met kinderen in leeftijden van twee tot en met acht jaar, die in zo'n periode totaal vervreemd raken van hun vader. Vervolgens is hij weinig bij het onderzoek betrokken en is het beschermingsonderzoek zelfs afgerond zonder dat hij hierin gehoord is. Dit zou zijn omdat hij volgens de moeder niet meer in het land was, maar bij hem heeft de Raad daarover geen navraag gedaan.
Verzoeker tilt er ook erg zwaar aan dat hij niet is geïnformeerd over het advies van het Centrum Internationale Kinderontvoering en dat het advies van de Raad niettemin mede op dit advies is gebaseerd - het Centrum heeft na verzoekers klacht aldaar overigens zelf toegegeven dat het op grond van het eenzijdige gespreksverslag geen advies had mogen uitbrengen aan de Raad en heeft laten weten dat deze werkwijze eind 2007 is afgeschaft.

Visie staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

In reactie op de klacht en in aanvulling op bovenstaande bevindingen schreef de staatssecretaris onder meer nog het volgende.

Op 18 december 2007 is met verzoeker gesproken over de mogelijkheid van begeleide omgang. Verzoeker heeft toen laten weten dat dit voor hem onbespreekbaar was. Hem is vervolgens gevraagd hierover toch na te denken. Daarop heeft hij laten weten niet van standpunt te zijn veranderd en heeft daarbij gedreigd de kinderen bij de moeder te zullen ophalen. De ontstane situatie en de mogelijkheid van een kinderbeschermingsmaatregel is daarop telefonisch met de moeder besproken. Ook heeft de Raad telefonisch opnieuw met verzoeker gesproken en heeft hem aangeraden geen onverstandige dingen te doen.
In het kader van het beschermingsonderzoek is het advies op 27 maart 2008 met verzoeker besproken - aanhouding van het verzoek van de moeder om het eenhoofdig gezag en eventueel een begeleide omgangsregeling. Op 28 maart 2008 is het advies besproken met de moeder. Daarna bleek dat verzoeker de moeder buiten opwachtte en er ontstonden problemen. Omdat verzoeker niet uit vrije wil wegging, is hij uiteindelijk door de politie meegenomen. Na zijn vrijlating is hij weer naar het bureau van de Raad gekomen om uit te leggen dat hij zijn kinderen wil zien. Vanwege de gebeurtenissen op 28 maart heeft de Raad op 1 april 2008 besloten het advies aan de rechtbank te herzien: eenhoofdig gezag voor de moeder en geen omgangsregeling. Het beschermingsonderzoek heeft niet geleid tot het vragen van een kinderbeschermingsmaatregel omdat uit het onderzoek niet bleek dat de kinderen in hun ontwikkeling werden bedreigd.

De feiten en de gang van zaken in overweging nemend, waaronder het feit dat verzoeker bij herhaling heeft geweigerd om mee te werken aan begeleide omgang, deelt de staatssecretaris niet de mening van verzoeker dat de Raad onzorgvuldig en vooringenomen heeft gehandeld: de Raad onderzoekt welke regeling het beste is voor een kind en neemt daarbij, zoals ook in dit geval, het belang van het kind als uitgangspunt. De staatssecretaris acht de klacht op dit punt ongegrond.

Over de klachtprocedures merkt de staatssecretaris het volgende op.

De Raad heeft onder meer de klacht over het tijdsverloop voordat het onderzoek is gestart gegrond verklaard en opgemerkt dat het beter zou zijn geweest meer gesprekken met verzoeker te voeren, ondanks zijn afwijzende houding ten aanzien van begeleide omgang. Klachtencommissie II heeft geoordeeld dat onvoldoende moeite is gedaan om bij verzoeker het gevoel weg te nemen dat er bij de raadsonderzoeker sprake was van discriminatie.

Gegrondverklaring van een aantal klachten betekent echter niet dat het onderzoek daardoor in zijn geheel onzorgvuldig moet worden beschouwd. Die conclusie kan ook nu niet worden getrokken. Het spijt de staatssecretaris wel dat de regiodirecteur verzoeker niet, zoals voorgeschreven, heeft geïnformeerd of en zo ja welke gevolgen hij binnen de organisatie aan de door de klachtencommissie gegrond verklaarde klacht heeft verbonden. Inmiddels heeft de regiodirecteur bij brief van 20 september 2011 hiervoor excuses aangeboden en voor het feit dat de raadsonderzoeker onvoldoende heeft gedaan om bij verzoeker het gevoel weg te nemen dat hij werd gediscrimineerd.

Visie raadsonderzoeker

In december 2007 is eerst een gesprek geweest met de moeder van de kinderen. Zij geeft aan voorstander van begeleide omgang: vader is altijd een goed zorgende vader geweest maar is in de loop van de tijd veranderd. Hij is eisend geworden. De raadsonderzoeker is open het gesprek met hem aangegaan. Het belang van de kinderen stond voor wat betreft de Raad centraal en bij de kinderen leefde een angst voor vader. Daarom was begeleide omgang ook de enige optie.
Dat er rekening moest worden gehouden met het risico van ontvoering was gebaseerd op twee dingen: de verklaring van het Centrum Internationale Kinderontvoering en het feit dat verzoeker eerder had geprobeerd de kinderen mee te nemen. De politie is er destijds aan te pas gekomen. Zowel over de verklaring van het Centrum als over de eerdere gebeurtenissen is tijdens het eerste gesprek gesproken. Verzoeker heeft dat laatste ook toegegeven.
Tijdens het eerste gesprek werd duidelijk dat vader niet openstond voor begeleide omgang. Het was voor hem onbespreekbaar. De raadsonderzoeker heeft er rekening mee gehouden dat dit voor hem moeilijk kon zijn en hem gezegd dat hij niet meteen een beslissing hoefde te nemen, dat hij er eerst rustig over kon nadenken. Zodra hij zou inzien dat begeleide omgang aangewezen was kon het traject zo worden gestart.
De raadsonderzoeker heeft driemaal persoonlijk contact gehad met verzoeker; tijdens het eerste gesprek was verzoekers vriendin aanwezig en tijdens het tweede een vriend. Verder heeft de raadsonderzoeker een aantal keren telefonisch contact met hem gehad. Steeds heeft hij geprobeerd verzoekers weerstand tegen begeleide omgang weg te nemen en hem gezegd geen onverstandige dingen te doen als hij dreigde de kinderen mee te nemen.
Ook tijdens het gesprek met hem op 27 maart 2008 geeft verzoeker aan zich niets van het advies van de Raad aan te trekken.
De raadsonderzoeker is er getuige van geweest dat de verzoeker daags daarna op de parkeerplaats bij het bureau van de Raad zijn ex-echtgenote opwachtte nadat zij daar een gesprek had gehad. Omdat hij niet weg wilde is hij door de politie meegenomen. Nadat de politie hem had laten gaan kwam hij opnieuw naar de Raad om te zeggen dat hij zijn kinderen wilde.
De raadsonderzoeker kon vanwege een langdurige ziekte ten tijde van de klachtbehandeling door de Klachtencommissie niet bij de hoorzitting aanwezig zijn en daarin geen inbreng hebben; mogelijk dat daardoor de klachtencommissie tot een eenzijdiger oordeel is gekomen.

Oordeel Nationale ombudsman

Er zijn vijf jaren verstreken sinds verzoeker voor het laatst omgang heeft gehad met zijn kinderen. De rechter heeft zich uiteindelijk eind 2010 tegen een omgangsregeling uitgesproken, mede op basis van het advies van de Raad voor de Kinderbescherming. Een advies van de Raad is vaak bepalend voor de uitkomst van een rechterlijke procedure en is daarmee van cruciaal belang voor de betrokkenen.
De vraag die hier centraal staat is of de Raad bij het uitvoeren van het onderzoek onzorgvuldig is geweest en zich ten aanzien van verzoeker vooringenomen heeft opgesteld, met andere woorden: heeft de Raad in deze zaak professioneel gehandeld. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat de overheid er voor zorgt dat haar medewerkers volgens hun professionele normen werken. De burger mag van hen bijzondere deskundigheid verwachten. De betrokken raadsonderzoeker mag daarom niet vooringenomen zijn of iemand een reden geven waardoor het gevoel ontstaat dat hij vooringenomen is; mocht dat gevoel toch zijn ontstaan, dan doet hij er alles aan om dat gevoel weg te nemen.

Er moet ook zorgvuldig worden gewerkt en onder meer gedegen onderzoek worden gedaan zoals het inwinnen en verifiëren van informatie. Verder is transparant communiceren van belang. Ook voortvarendheid is van belang, omdat kleine kinderen snel vervreemd raken van een ouder als ze die een tijdje niet zien. En zonder een open communicatie met beide ouders is het niet mogelijk om tot een evenwichtig advies te komen. Heeft het hieraan geschort en wie is of zijn daarvoor verantwoordelijk?

Om met het tijdsverloop te beginnen: verzoeker meent dat het onderzoek, in elk geval de aanloop naar het onderzoek, veel te lang heeft geduurd. Dat heeft bijgedragen aan de vervreemding van zijn nog jonge kinderen, wat er volgens hem in later stadium toe heeft geleid dat ze geen contact meer met hem wilden hebben. Het heeft een half jaar geduurd voordat het onderzoek werd gestart. Dat is te lang, zo oordeelt ook de Raad zelf, overigens pas twee jaren nadat verzoeker zijn klacht hierover heeft ingediend. Het bestaan van wachtlijsten is daarvoor een verklaring, maar geen rechtvaardiging. Zeker als het doel van onderzoek de mogelijkheid tot een omgangsregeling met jonge kinderen is, moet alles in het werk worden gesteld om zo spoedig mogelijk een onderzoek in te stellen en af te ronden om daarmee duidelijkheid te krijgen of omgang aangewezen is. Dat is juist in het belang van de kinderen. In die zin is de Raad dan ook in gebreke gebleven.
Wat betreft de communicatie met verzoeker zijn de pijnpunten die volgens hem tot een voor hem ongunstig advies hebben geleid met name de houding en uitspraken van de raadsonderzoeker waarmee hij het eerste gesprek heeft gevoerd in 2007, het feit dat het volgens hem ook bij dat ene gesprek is gebleven, het niet bij verzoeker verifiëren van door moeder aangedragen informatie, het zonder meer overnemen van de rapportage van het Centrum Internationale Kinderontvoering en hem in het geheel niet betrekken bij het tweede onderzoek.

Wat betreft de gang van zaken tijdens het eerste gesprek is het begrijpelijk dat verzoeker zich bij voorbaat in een nadeelpositie heeft gevoeld na onder meer de opmerking over zijn land van herkomst. De raadsonderzoeker heeft dit onderwerp aangesneden omdat dit op zichzelf een factor is waarmee bij het opstellen van een advies over omgang rekening moet worden gehouden. Dit was onder meer gebaseerd op een incident waarbij verzoeker de kinderen wilde meenemen. Deze gebeurtenis heeft verzoeker tijdens het gesprek ook toegegeven. De raadsonderzoeker heeft daarbij ook de informatie van het Centrum Internationale Kinderontvoering over het ontbreken van een uitleveringsverdrag met verzoekers land van herkomst naar voren gebracht.

De mogelijkheid van ontvoering van de kinderen leek gezien het eerdere incident en verzoekers uitlatingen reëel. Voor wat betreft de mogelijkheid dat verzoeker de kinderen dan zou meenemen naar Libanon is kennelijk uitsluitend afgegaan op de rapportage van het Centrum en heeft de Raad dit aspect niet zelf verder onderzocht of verzoeker er nader op ondervraagd. Op dit punt is het onderzoek niet zorgvuldig genoeg geweest.
Verzoeker heeft zich volgens de Raad van meet af aan uitgesproken tegen begeleide omgang. In twee vervolggesprekken en tijdens een aantal telefoongesprekken is geprobeerd hem uit te leggen dat begeleide omgang, alle omstandigheden in aanmerking genomen, de enige eventuele optie was; ook is hem steeds op het hart gedrukt om geen onverstandige dingen te doen. Met verzoeker viel echter niet te praten over begeleide omgang, hij liet integendeel blijken dat hij nog altijd van plan was de kinderen bij zich te krijgen.

Verzoeker heeft vanwege de voor hem valse start kennelijk ook niet meer opengestaan voor begeleide omgang.

Daarna is de zaak er niet beter op geworden. Verzoeker is verder niet betrokken bij het beschermingsonderzoek.

Volgens verzoeker zou dit zijn omdat hij in het buitenland zou verblijven, hetgeen niet het geval was en hetgeen niet bij hem is nagegaan. Volgens de Raad is verzoeker verder ook niet bij het onderzoek betrokken omdat hij zich moeilijk opstelde.

Volgens de Raad is verzoekers houding uiteindelijk doorslaggevend geweest voor de uitkomst van het raadsadvies aan het Hof. Om tot een goed advies te kunnen komen dat leidt tot een situatie die kans heeft van slagen, is de inzet en medewerking van alle partijen nodig. Ook ouders moeten bewijzen dat ze in staat zijn tot verantwoorde omgang. Nadat de opmerkingen van de raadsonderzoeker bij hem verontwaardiging hadden gewekt heeft verzoeker zich niet meer bereid verklaard mee te werken aan begeleide omgang. Verzoeker heeft het er zelf door bepaalde acties en uitlatingen voor zichzelf en voor de andere betrokkenen bepaald niet gemakkelijker op gemaakt en met name na het incident op de parkeerplaats lijkt hij de Raad uiteindelijk geen keuze gelaten dan tot het advies te komen zoals dat aan de rechter is voorgelegd. Maar ook volgens de Raad is te weinig moeite gedaan om verzoeker erbij te betrekken en hadden er meer gesprekken met hem moeten zijn; ook is er te weinig moeite gedaan om de opmerkingen waaraan verzoeker zich heeft gestoord in een juiste context te plaatsen. De houding van de Raad ten aanzien van verzoeker verdient dan ook zeker geen schoonheidsprijs: van een professional mag immers worden verwacht ook met halsstarrige ouders te kunnen omgaan en te zoeken naar andere mogelijkheden om in gesprek te komen. Naar aanleiding van het eerste gesprek zijn er weliswaar vervolggesprekken geweest, maar daarbij kwam men niet verder. De Raad heeft alles bij elkaar te weinig ondernomen om te proberen om hem te overtuigen zich anders op te stellen.
Samengevat komt het erop neer dat er teveel tijd overheen is gegaan voordat het onderzoek is gestart, dat het advies van het Centrum Internationale Kinderontvoering zonder meer is overgenomen - er was dus niet zozeer sprake van vooringenomenheid als wel van het ontbreken van verificatie -, en er in het eerste gesprek met verzoeker de verkeerde toon is getroffen. Daardoor is hij zo verontwaardigd geworden dat hij niet meer heeft opengestaan voor begeleide omgang. Er zijn weliswaar pogingen gedaan om hem alsnog te overtuigen van de noodzaak daartoe, maar die zijn niet geslaagd omdat verzoeker bijvoorbeeld niet bij het vervolgonderzoek is betrokken, hetgeen hem wellicht tot andere gedachten had kunnen brengen. Dit is in strijd met de vereiste van professionaliteit. De brief van 20 september 2011 van de regiodirecteur, waarin verzoeker excuses worden aangeboden voor onder meer het onvoldoende moeite doen om de gevoelens van discriminatie weg te nemen, vormt een schrale troost en komt zo vier jaren na dato, veel te laat. De gedraging is niet behoorlijk. Het is aan de Raad om zich verder te bezinnen wat dit in dit geval inhoudt voor het advies en daarvoor met verzoeker in gesprek te gaan.

Conclusie

De klacht over de Raad van de Kinderbescherming is gegrond wegens schending van het vereiste van professionaliteit.

De partijdigheid van Bureau Jeugdzorg

Als de moeder BJz manipuleert, manipuleert BJz de vader. Bureau Jeugdzorg was tijdens de ots meer op de hand van de moeder dan van de vader. Een klacht van de vader werd gegrond verklaard, maar de houding van BJz veranderde niet. **Verzoeker is getrouwd geweest met mevrouw L. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren. Verzoeker en mevrouw L. zijn in 2002 gescheiden. Middels een echtscheidingsconvenant kwamen verzoeker en mevrouw L. overeen dat de kinderen bleven wonen bij hun moeder en omgang zouden hebben met hun vader. Op enig moment is verzoeker getrouwd met verzoekster, mevrouw D. Met ingang van 31 maart 2008 werd een ots over beide kinderen uitgesproken. BJz Noord-Brabant voerde deze ondertoezichtstelling uit. Met ingang van 31 maart 2010 is de ots beëindigd. Wat gebeurde er tijdens de ots?**

Klacht tegen gezinsvoogd

In oktober 2008 diende verzoeker een klacht in over de handelwijze van de gezinsvoogd. Hij kon zich niet vinden in het plan van aanpak. Volgens verzoeker waren de door BJz gesignaleerde ontwikkelingsbedreigingen niet specifiek en meetbaar genoeg. Hij gaf aan bereid te zijn samen met de gezinsvoogd het hele plan aan te passen en alle onduidelijkheden en fouten daaruit te verwijderen. Samen met een medewerker van Zorgbelang had hij een gesprek met de gezinsvoogd. In het nieuwe plan van aanpak stonden volgens verzoeker nog steeds veel fouten en misvattingen. De klachtencommissie oordeelde de klacht gegrond.

Een nieuwe gezinsvoogd

In januari 2009 werd een andere gezinsvoogd aangewezen. Deze stelde een nieuw plan van aanpak op, nog steeds met niet-onderbouwde conclusies, uitspraken van derden die verzoekers niet kennen en fouten, aldus verzoekers. De oude plannen van aanpak werden niet vernietigd, ondanks verzoeken daartoe. Vragen van verzoekers (vanaf augustus 2008) waren niet beantwoord en op brieven werd niet gereageerd. Uiteindelijk wendden verzoekers zich tot de Nationale Ombudsman.

BJz pro moeder, contra vader

Verzoekers vinden dat de gezinsvoogd klakkeloos aanneemt wat mevrouw L. beweert, namelijk dat het goed gaat met Y, een van de twee kinderen. Op 12 januari 2010 besluit de gezinsvoogd in overleg met de gedragswetenschapper en de teamleider dat aan verzoeker een brief wordt gestuurd waarin staat dat niet meer op zijn e-mails wordt gereageerd. Ook wordt besproken dat mevrouw L. zal worden geadviseerd het enkelhoofdig ouderlijk gezag aan te vragen over Y, omdat verzoeker haar positie ondermijnt. Verder is in dat gesprek vastgesteld dat zal worden toegewerkt naar een beëindiging van de ots.

BJz gewoon partijdig

Verzoekers zijn het niet eens met de reactie van BJz op de klacht. Zo heeft verzoeker geen klacht bij de Raad ingediend en laat hij zich niet negatief uit over zijn ex-echtgenote, maar weerlegt hij voorvallen waarbij duidelijk naar voren komt dat moeder niet alle zorg op zich kan nemen. Volgens verzoeker weigert moeder structureel overleg en blijft zij in de slachtofferrol hangen. BJz zou dit begeleiden, maar heeft dit niet gedaan. De gezinsvoogd is te veel meegegaan in het verhaal van de moeder, heeft diverse huisbezoeken bij moeder afgelegd, die niet in het contactjournaal staan, en dicteert moeder hoe te reageren.
Ook heeft de gezinsvoogd haar geadviseerd het éénouderschap aan te vragen. Van een onpartijdige opstelling is dan ook geen sprake geweest. Op de vraag van verzoekers hoe zij het beste met moeder om konden gaan, hebben zij geen antwoord gehad.

GGzE steunt vader

Een psychologe van GGzE heeft, na bestudering van het dossier, geconcludeerd dat moeder niet in staat is om zonder begeleiding voor de kinderen te zorgen. Volgens haar heeft BJz dit ook tot tweemaal toe geconcludeerd, maar willen zij hier niet voor uitkomen. Daarmee gaan zij voorbij aan het belang van de kinderen. BJz bestempelt verzoeker als degene met wie niet valt samen te werken en vindt zijn opstelling lastig. BJz heeft dus een negatief beeld over hem, hetgeen hun houding bepaalt.

Oordeel Nationale Ombudsman

De kern van de klachten van verzoekers is dat zij ontevreden zijn over de handel- en werkwijze van BJz. Dit komt op twee punten tot uiting. Ten eerste in de wijze waarop zij als ouders en verzorgers zijn betrokken bij zowel het in eerste instantie opstellen van de plannen van aanpak als de latere aanpassing daarvan na de uitspraak van de klachtencommissie. Ten tweede in de manier waarop BJz met hen communiceert en zich naar hen toe opstelt. In beide kwesties speelt voor verzoekers de vraag of BJZ recht heeft gedaan aan hun rol als betrokken ouder en verzorger.

Wijziging Plan van Aanpak

BJz had waarborgen moeten bieden om ervoor te zorgen dat aan het plan over 2008 geen enkele betekenis meer zou worden gehecht.
Het tweede dat BJz had moeten doen is hierover met verzoekers in gesprek gaan. Zij hadden, voorafgaand aan de opstelling van het plan over 2009, met elkaar moeten verkennen waar in de ogen van verzoekers de verbeterpunten zaten. Door dit alles na te laten heeft BJz in strijd gehandeld met het redelijkheidvereiste. De onderzochte gedraging is daarmee niet behoorlijk.

Advies aan moeder onbehoorlijk

Een ander punt is dat BJz mevrouw L. niet had moeten adviseren het enkelhoofdig gezag aan te vragen. De Nationale Ombudsman is van oordeel dat, als BJz besluit tot een dergelijke stap, zij dit zou moeten beperken tot die gevallen waarin sprake is van een kind dat zodanig klem komt te zitten tussen de ouders dat voortzetting van het gezamenlijk ouderlijk gezag niet langer verantwoord is en een ondertoezichtstelling aangewezen. Dit moet dan nodig zijn voor het kind en dus met kindfactoren worden onderbouwd.

Escalerend communicatiepatroon

Hoewel verzoeker op dit punt hetzelfde kan worden verweten als BJz, had van BJz als professionele organisatie wel meer inzicht en een andere houding mogen worden verwacht. Het opvallende is namelijk dat geen enkele leidinggevende, de teamleider noch de vestigingsdirecteur, dit almaar versterkende patroon heeft erkend en heeft geprobeerd hierin verandering te brengen.
BJz heeft hiermee in strijd gehandeld met het vereiste van professionaliteit.
De onderzochte gedraging is daarmee ook op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van Bureau Jeugdzorg Noord-Brabant is gegrond:
- ten aanzien van het onvoldoende gevolgen verbinden aan de uitspraak van de klachtencommissie, wegens schending van het redelijkheidvereiste;
- ten aanzien van de opstelling en houding ten opzichte van verzoekers wegens schending van het vereiste van professionaliteit;
niet gegrond:
- ten aanzien niet serieus nemen van verzoekers in hun zorgen over hun zoons.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft het bestuur van Bureau Jeugdzorg Noord-Brabant in overweging om ervoor te zorgen dat aan het plan van aanpak over 2008, zowel intern als extern, geen enkele betekenis meer wordt gehecht.
Verder geeft de Nationale ombudsman het bestuur in overweging na te gaan of de plannen van aanpak in het algemeen wel voldoende duidelijk zijn en op welke punten de plannen kunnen worden verbeterd.

Vader claimt miljoen bij jeugdzorg

ROTTERDAM - Een 31-jarige alleenstaande vader heeft een schadeclaim van 1 miljoen euro ingediend bij Bureau Jeugdzorg Rotterdam.
Dat is nooit eerder vertoond in Nederland. Hij beschuldigt deze organisatie van het onrechtmatig afpakken van zijn zoon. Hij spreekt zelfs van kinderroof. "Ik ben mijn kind al acht jaar kwijt. Jeugdzorg verzint steeds nieuwe dingen om dat zo te houden."

De vader heeft zijn claim opgesteld met hulp van Quist & Eskes Advocaten in Zwijndrecht. Hij zegt schade te hebben geleden omdat hem door jeugdzorg de mogelijkheid is ontnomen zijn zoon naar eigen inzicht en goeddunken op te voeden en met zijn zoon een hechte band op te bouwen. De hoogte van de claim is berekend op basis van het systeem dat geldt voor verdachten die onterecht in de gevangenis hebben gezeten.

De vader wil in het belang van zijn kind anoniem blijven. "Als ik een kind zou ontvoeren, is Nederland te klein. Als Jeugdzorg hetzelfde doet, geeft niemand thuis." De dagvaarding die hij samen met zijn advocaat opstelde telt 33 pagina's. Dat is dan nog een zorgvuldige samenvatting van alles wat gepasseerd is de afgelopen jaren. "Ik kan er wel een boek over schrijven, maar mijn advocaat adviseerde me het kort te houden." Die advocaat is Arend de Bakker. Hij heeft veel aansprakelijkheidszaken gevoerd, maar nog nooit tegen jeugdzorg.

"Dit is nieuw en ongebruikelijk, maar als ik er niet in geloofde, was ik er niet aan begonnen. Ook de overheid moet zich aan bepaalde normen houden."

Bureau Jeugdzorg Stadsregio Rotterdam bevestigt dat de claim is ingediend maar wil niet op de zaak ingaan. "We zien de rechtsgang met vertrouwen tegemoet", wil een woordvoerder alleen kwijt.

Volgens brancheorganisatie Jeugdzorg Nederland komt het sporadisch wel voor dat schadeclaims worden ingediend bij jeugdzorginstellingen. "Maar niet vaak en zeker niet zo hoog. En ik kan me niet herinneren dat een claim ooit is toegekend", reageert woordvoerder Onno Hoorn.

Klachten over het werk van Jeugdzorg zijn hem niet vreemd. "Dat is van alle tijden. Het gebeurt op verschillende manieren." Schadeclaims zijn geen thema. "Dat geldt wel voor kritiek via websites en twitter. Dat neemt hand over hand toe en daarbij worden medewerkers vaak met naam en toenaam aan de schandpaal genageld."
Bron: De Stentor

Opinie
Herziening maatregelen van kinderbescherming

Mr. ir. PJ.A. Prinsen

Dit artikel is een verkorte versie van een open brief aan de Eerste Kamer, medeondertekend door 76 advocaten.

Bij de Eerste Kamer is aanhangig het Wetsontwerp 32 015 Herziening maatregelen van kinderbescherming, strekkende tot verruiming van de mogelijkheid van ondertoezichtstelling en gezagsbeëindiging. De Raad van State heeft destijds negatief geadviseerd over het wetsontwerp:
"Eerst zal de doeltreffendheid van de huidige ots moeten toenemen voordat aan uitbreiding van de reikwijdte van de ots en de verruiming van de mogelijkheden tot gezagsbeëindiging kan worden gedacht."
Ondanks dit vernietigend oordeel over de Jeugdzorg is het wetsontwerp bij de Tweede Kamer ingediend en inmiddels aangenomen. Thans ligt het bij de Eerste Kamer, die over het ontwerp reeds een voorlopig verslag heeft uitgebracht.
De kritiek op Jeugdzorg is enorm - de inzet om oplossingen te vinden is navenant. Veelal worden oplossingen gezocht in maatregelen op het niveau van management (overlegstructuren) en in uitbreiding van het wettelijk instrumentarium. Dit is echter meer van hetzelfde.
In plaats van de problemen op te lossen zullen ze daarmee alleen maar verergeren.
In dit artikel wordt vanuit een geheel ander gezichtspunt naar de problematiek gekeken, en wel vanuit de verstoorde balans tussen instrumentaliteit en rechtsbescherming.
Het wetsontwerp is een goede aanleiding om dat andere gezichtspunt te ontwikkelen.
Het ontwerp behelst immers een verdergaande aantasting van de integriteit van het ouderschap (instrumenteel aspect), terwijl daadwerkelijke rechtsbescherming in de praktijk nauwelijks betekenis heeft.
Een fundamenteel element in de rechtsbescherming is de waarheidsvinding (materiële toetsing) die ten grondslag ligt (of zou moeten liggen) aan het machtswoord van de rechter. De kinderrechter pleegt echter slechts formeel te toetsen, zonder na te gaan of de door Raad voor de Kinderbescherming of Jeugdzorg gestelde feiten wel kloppen, dit tot grote frustratie van de rechtzoekenden en hun raadslieden.
Een ander fundamenteel beginsel is dat van de legaliteit. Legaliteit begint bij de concreetheid van de wettelijke normen waaraan de gestelde feiten getoetst kunnen worden. De samenhang moge duidelijk zijn: ontbreekt de waarheidsvinding dan is de legaliteit een lege huls.

- Integriteit van het ouderschap

a. *Directe ontzetting*

In het wetsontwerp worden ondertoezichtstelling (OTS) en ontzetting uit het ouderlijk gezag omgekeerd. Kort gezegd: als toch niet te verwachten is dat de ouders het met de

Raad *voor* de Kinderbescherming eens zullen worden over noodzakelijk geachte hulp dan wordt de ondertoezichtstelling overgeslagen (art. 255 ontwerp) en kan direct het ouderlijk gezag worden 'beëindigd' (art. 266 ontwerp).

b. *'Opgroeiondersteuning'*

De Tweede Kamer introduceerde bij amendement de maatregel van 'opgroeiondersteuning' (alt. 253z ontwerp). Deze maatregel, die sterk lijkt op de OTS naar geldend recht maar dan zonder 'ernstige' dreiging, wordt dan ook al door sommige auteurs aangeduid met 'OTS-light'. De toevoeging 'light' is echter misleidend: het gaat niet om een *lichte vorm* van OTS, maar om *lichtere gronden* waarop die maatregel kan worden opgelegd. Dat is misschien goed om in een *vroeg* stadium vat te krijgen op echte probleem ouders, maar het probleem met het *voorstel* is dat echte probleemouders pas herkenbaar zijn aan 'ernstige' problemen. Het voorstel staat op gespannen voet met de integriteit *van* het ouderschap. Inderdaad, volgens het wetsontwerp kan bij *elk gezinsprobleem* de oplossing ervan de ouders uit handen worden gerukt om het in de bureaucratische handen van een overbelaste gezinsvoogd te leggen.
Er is ondertussen al een praktijk gegroeid waarbij ouders, die bij de Raad voor de Kinderbescherming in het vizier gekomen zijn maar tegen wie uiteindelijk geen maatregel wordt gerekwireerd, 'verwezen' worden - zonder enige wettelijke grondslag - naar zogenaamd 'vrijwillige' hulpverlening.
Het gemak en de vanzelfsprekendheid waarmee de Raad onder het huidig recht buiten zijn bevoegdheden treedt stemt tot nadenken. Een te lichtvaardig optreden van de Raad veroorzaakt ernstige trauma's bij ouders en kinderen.

c. *Vagere norm*

De thans bestaande, toch al vage, norm voor OTS, luidende 'In zijn zedelijke of geestelijke belangen ernstig bedreigd' wordt vervangen door het nog vagere en volstrekt ontoetsbare 'in zijn ontwikkeling bedreigd'.
Recent benadrukte Weijers ' dat het wettelijk uitgangspunt van kinderbescherming is gebaseerd op het schadebeginsel. Hij waarschuwt voor twee bedenkelijke neigingen: *'perfectionisme'* (in de vorm van 'pedagogische waardeoordelen') en *'preventionisme'* ('het absoluut willen uitsluiten van risico's'). Het wetsontwerp werkt deze gewraakte neigingen in de hand.

d. *Wat* is de *meerwaarde van het wetsvoorstel?*

De plicht om kinderen te beschermen tegen mishandeling, verwaarlozing en erger wordt op deze plaats volledig onderschreven.
Maar de huidige wet *biedt* voldoende instrumenten om die vormen van schade aan het kind tegen te gaan, zelfs in acute noodsituaties, en hier *wordt* veelvuldig gebruik van gemaakt. Ook naar huidig recht kan de kinderrechter een spoedmachtiging verlenen om een kind 'aanstonds' uit huis te plaatsen indien de behandeling van de zaak niet zonder onmiddellijk en ernstig gevaar voor de minderjarige kan worden afgewacht, met binnen twee weken een toetsing door de kinderrechter achteraf.
Daar zou het bij moeten blijven. Hoe we de wet ook veranderen, ernstige incidenten zullen er helaas blijven. Het meisje van Nulde (2001 J, Savanna (2004). het Maasmeisje (2006) - geen van deze drama's zou voorkomen zijn als de voorgestelde wet destijds van kracht geweest zou zijn. Sterker nog: men dient zich af te vragen of deze drama's niet juist zouden zijn voorkómen door de andere ouder als diens positie niet was uitgehold door het familierecht.

e. De *ontvangst van het wetsvoorstel*

De Raad van State heeft, zoals gezegd, over het ontwerp een negatief advies uitgebracht wegens de verruiming van de rechtsgrond die het ontwerp voorstelt.
"Uit veel adviezen die naar aanleiding van het wetsvoorstel zijn uitgebracht blijkt dat zowel de professionaliteit van de gezinsvoogd als de kwaliteit van de uitvoering van de ots en van de voogdijen alsook de doeltreffendheid van de ots niet zijn toegenomen."
Bruning daarentegen verwelkomt het ontwerp. Verwijzend naar onder meer de Onderzoekscommissie Samson (seksueel misbruik van *uithuisgeplaatste* kinderen) en onderzoek van de Inspectie jeugdzorg naar de veiligheid van *pleegkinderen* concludeert Bruning:
"Dit alles wijst duidelijk in de richting van een klimaat waarin we liever te snel ingrijpen dan te laat: de roep om veiligheid voor kinderen in hun opvoedklimaat voert nu de boventoon. [...] Het recht van de ouders (en ook van het kind) op een ongestoord gezinsleven [lijkt] naar de achtergrond te worden verschoven".
Een tegenovergestelde conclusie zou meer voor de hand liggen. namelijk dat je wel drie keer moet nadenken voordat je kinderen bij hun eigen ouders weghaalt om ze in zo'n, door de Commissie Samson en de Inspectie jeugdzorg gewraakte, voorziening of pleeggezin te plaatsen.
Het heersende 'klimaat' wordt veeleer bepaald door toenemende maatschappelijke kritiek op het logge, almaar uitdijende, niet-toereikende karakter *van* de jeugdzorg, en door de media-aandacht voor de ernstige incidenten (Savanna) die voer zijn voor media en politici waardoor de bureaucratie zich voelt opgejaagd. Tegelijk wordt publiekelijk de noodklok geluid wegens het excessieve, grillige en chaotische karakter van het jeugdzorgbeleid. De bureaucratie weet geen andere oplossing te bedenken dan méér macht, méér wettelijk instrumentarium, méér geld, kortom méér van hetzelfde. Door méér bureaucratie raakt het systeem alleen maar méér verstopt. Het is juist zaak om te streven naar meer *'jine-tuning'* van het jeugdrecht. Verderop in dit artikel zal worden betoogd dat *'jine-tuning'* begint bij *versterking* in plaats van *verdere verzwakking* van het legaliteitsbeginsel in het jeugdrecht.

2. **Rechtsbescherming - materiële toetsing ('waarheidsvinding')**

De macht van de kinderbeschermers wordt door het wetsvoorstel aanzienlijk uitgebreid ten koste van de autonomie van ouders. Maar hoe zit het nu met de *rechtsbescherming van het* ouderschap tegen al te lichtvaardige of opdringerige bureaucratische inmenging van AMK, Raad en/of Jeugdzorg? Hiervoor is al opgemerkt dat rechtsbescherming staat of valt met de waarheidsvinding die ten grondslag ligt (of zou moeten liggen) aan het machtswoord van de rechter.
In *NRC Handelsblad* van 19 maart 2011 verscheen een kritisch opiniestuk van eerste ondergetekende onder de kop 'Of beschuldiging waar is, doet er bij kinderrechter niet toe.' Daarin werd de noodklok geluid over het feit dat het in de praktijk van het Jeugdrecht niet gaat om de waarheid omtrent de aan een maatregel ten grondslag gelegde feiten, maar om het zogenaamde 'niet pluisgevoel' van de Raad voor de Kinderbescherming c.q. Bureau jeugdzorg en AMK.

In het *Handboek Deltamethode Gezinsvoogdij* wordt dit 'niet pluisgevoel' besproken als *'eerste stap* om *onzichtbare, ongrijpbare informatie feitelijk en concreet te maken'.* In de praktijk is dit geruisloos een eigen leven gaan leiden, zodat het 'niet pluisgevoel' van de jeugdzorgwerker, geconcretiseerd met *hypothetische, fictieve* ontwikkelingsbedreigingen, als grondslag geldt voor een verzoek tot OTS of UHP.

In een reactie stelde Slot, medeauteur van eerdergenoemd *Handboek Deltamethode Gezinsvoogdij: 'Wachten tot een 'bewijs' zich aandient. kan kinderen het leven kosten'.*
Deze polemiek werd door de Nationale ombudsman aangegrepen om het punt nu eens niet in een klachtrapport, maar in een artikel in *FjR* aan de orde te stellen. Daarin wees de ombudsman de benadering van Slot expliciet af en wezen zij op het gevaar dat *'zonder voldoende inspanning* om de *waarheid te achterhalen mogelijk verkeerde beslissingen worden genomen die verstrekkende gevolgen kunnen hebben.'*

3. **Methodologie**

Het lijkt goed om het discours in een breder perspectief te plaatsen en stil te staan bij het mantra: 'Het gaat in het Familie- en jeugdrecht niet om waarheidsvinding'.

a. *Déjà vu anno* 1638: *"Eppur* si muove»

'De aarde stáát niet *stil* in *het midden van het universum.* Ze draait om *de zon!'* Galileo had met zijn 'Hollandse kijker' (in 1608 in Middelburg uitgevonden) Copernicus' heliocentrische theorie voor visuele waarneming toegankelijk gemaakt.
De door Copernicus driekwart eeuw eerder voorspelde schijngestalten van o.a. de planeet Venus had hij eindelijk zichtbaar gemaakt. Toen hij zijn resultaten wilde publiceren kwam hem dat te staan op vervolging door de Pauselijke Inquisitie. De theorie van Copernicus (vlak voor diens dood gepubliceerd in 1543 te Neurenberg) was steeds gedoogd als zijnde *'slechts een rekenhulpmiddel'* voor de berekening van de planetenbanen, maar toen de waarheid omtrent de feitelijke stand van zaken in ons zonnestelsel door de bevindingen van Galileo onontkoombaar leek kon dat niet geaccepteerd worden door de hoeders van het ware geloof. Volgens hen draaide immers alles letterlijk om de mens als middelpunt van Gods schepping, conform het door de scholastiek omarmde AristotelischjPtolomaeïsch model van de kosmos. Aanvaarding van Galilei's waarnemingen als correct beeld van de werkelijkheid zou gevolgen hebben die niet waren te overzien. Galilei werd gedwongen om zijn stelling over de om de zon draaiende aarde af te zweren. Bij het afleggen van die eed moet hij volgens de legende gefluisterd hebben: *'Eppur si muove - En tóch beweegt ze'.* Toen hij later toch weer de waarheid wilde publiceren kwam hem dat - in 1633 - te staan op levenslang huisarrest. Die apocriefe woorden staan thans symbool voor de toegewijde verdediging van de waarheid en verzet tegen het obscurantisme van de machthebbers.
Het manuscript van Galilei's *'Discorsi'* werd vanuit zijn huisarrest door de Amsterdamse uitgever Louis Elsevier naar de Lage Landen gesmokkeld en in 1638 in Leiden gedrukt.

b. *Déjà vu anno* 1637: *"Je pense, doncje* suis»

Een jaar daarvoor, in 1637, publiceerde een alumnus'? van de Leidse universiteit bij de Leidse uitgever Jean Maire':' anoniem zijn magnum opus. De naam van deze alumnus: René Descartes, en zijn magnum opus: *Discours de la Méthode.* Descartes was bezeten van kennisleer en ervan overtuigd dat voor het verkrijgen van zo zeker mogelijke kennis een strikte methodologie nodig was. *'je pense, donc je suis',* ik twijfel aan alles, maar één ding weet ik zeker: ik denk, en deze zekerheid neem ik als vertrekpunt om te trachten, discursief (stap voor stap), een samenhangende kennisleer op te bouwen.

Ook Descartes was zich bewust van de weerstand die hij zou oproepen met zijn pleidooi voor rationeel getoetste kennis. Zozeer aangeslagen was hij door de veroordeling van Galileo dat hij bijna had besloten de strijd voor methodologische verwerving van kennis op te geven en nooit meer te publiceren."

c. Verlichting

Twee gevleugelde uitspraken, twee gebeurtenissen, die de opmars inluidden van een cultuur van rationaliteit en respect voor de waarheid als onmisbare grondslag voor beschaving, vreedzame samenleving en vooruitgang, en strijd tegen willekeur en barbarij, niet alleen in de wetenschap maar ook daarbuiten. Een cultuur die het streven naar zekerheid van onze kennis centraal stelt en koestert, en waaraan de weldenkende mens zich onderwerpt. Duidelijk onderscheid maken tussen feiten en meningen, en rationeel-discursief redeneren zijn vandaag de dag kwaliteitskenmerken van een professionele organisatie. Oordelen moeten gebaseerd zijn op deugdelijk vastgestelde feiten en daaruit logisch voortvloeien. Blijken later de feiten niet te kloppen, dan moet het eerdere oordeel bijgesteld kunnen worden en moeten gevolgen zo goed mogelijk ongedaan worden gemaakt. Deze wijsheid is voor de weldenkenden onder ons vanzelfsprekend, maar we moeten niet vergeten dat het een verworvenheid is van vier eeuwen Verlichting en filosoferen over methodologie, In alle rechtsgebieden 16 worden deze uitgangspunten gehuldigd, behalve ... in het Familie- en jeugdrecht. Hoe rechtvaardigt het jeugdrecht het om deze basale methodologische uitgangspunten spoorloos te laten verdwijnen en daarmee terug te keren naar vóór-Cartesiaanse tijden? Het antwoord hierop is gegeven door prof. W, Slot in zijn hiervoor geciteerde reactie op het kritisch opiniestuk in de *NRC: 'Wachten tot een 'bewijs' zich aandient, kan kinderen het leven kosten'.* Blijkbaar is het totale afwijzen van waarheidsvinding, de hoeksteen van de rechtsmethodologie en de onmisbare link naar de legaliteit van het recht, gebaseerd Op angst en gemakzucht. of. om het met Weijers te zeggen. op perfectionisme en preventionisme.

4. **Epiloog**

Het legaliteitsbeginsel verlangt dat het ingrijpen door de overheid in de rechten en vrijheden van de burger. steunt op duidelijke. concretiseerbare en controleerbare voorschriften en normen. Vage termen en open normen verzwakken het legaliteitsbeginsel. om nog maar te zwijgen van regelrechte verwerping van waarheidsvinding. Vertaald naar het jeugdrecht zou dit betekenen: beter beschermen van kinderen door rationalisering en versterking van het legaliteitsbeginsel in het jeugdrecht. Dat staat diametraal tegenover de in wetsontwerp 32 015 voorgestelde remedies die het zwakke en ontoereikende jeugdrecht nóg vager. nóg excessiever en nóg repressiever maken. Om met de Raad van State te spreken: "Eerst zal de doeltreffendheid van de huidige ots moeten toenemen voordat aan uitbreiding van de reikwijdte van de ots en de verruiming van de mogelijkheden tot gezagsbeëindiging kan worden gedacht." Daarbij moeten wij niet denken aan nóg meer Deltamethodes, nóg meer

overlegstructuren nóg meer instrumentaliteit, maar aan versterking van het legaliteitsbeginsel in het jeugdrecht door zo veel mogelijk uitbannen van vage normen en door materiële toetsing door de kinderrechter.
Het is te hopen dat het in de Eerste Kamer reeds kritisch besproken wetsontwerp wordt afgewezen. in lijn met het negatief advies van de Raad van State. als een niet mis te verstaan signaal van de wetgevende macht aan de andere machten van de trias politica.

FJR Afl. **10 -** oktober 2012 261

KAYA
ADVOCATENKANTOOR

echtscheidingen: *ouderlijk gezag*
omgangsrecht
recht op informatie
alimentatie
boedelscheiding

Daarnaast specialisatie in: *Strafrecht*
Bestuursrecht
Arbeidsrecht

Voor een afspraak, informatie of second opinion

Lasondersingel 96 *T 053 – 48 47 410*
7514 BV Enschede *F 053 – 48 47 419*
www.kaya-advocatenkantoor.nl

Mr. R. Kaya *info@kaya-advocatenkantoor.nl*

Mr. Drs. J.J. van de Beek *Mob: 06-53163805*
e-mail: jjvdbeek@xs4all.nl

Office manager
Mw. N. Altundag

Dat het ook anders kan bewijst deze uitspraak!

Toevoeging aangevraagd
Raad voor rechtsbijstand Den Haag

SPOEDAPPELDAGVAARDING

Heden, de xx oktober tweeduizendtwaalf,

ten verzoeke van **** de man *****,

ten deze domicilie kiezende te Den Haag aan de Adelheidstraat 74 ten kantore van advocaat mr. J.M. Wigman, die door hem tot advocaat wordt gesteld en als zodanig in rechte voor hem zal optreden;

heb ik,

AAN

**** de vrouw *** in eerste aanleg bijgestaan door mr. N. Nuwenhoud, kantoorhoudende te (1071 SX) Amsterdam aan de Reijnier Vinkeleskade 64, aldaar mijn exploit doende, sprekende met en afschrift deze latende aan:

1° A A N G E Z E G D :

---

dat mijn requirant in hoger beroep komt tegen het vonnis van 11 oktober 2012, door de voorzieningenrechter van de rechtbank Zwolle-Lelystad tussen appellant als eiser en geïntimeerde als gedaagde gewezen onder rolnummer 202193 / KZ ZA 12-165;

Voorts heb ik, deurwaarder, exploiterende en relaterende als voormeld, gerequireerde voornoemd

2° G E D A G V A A R D :

Om op dinsdag 30 oktober 2012 (tweeduizendtwaalf) des voormiddags om 10.00 uur, niet in persoon, maar vertegenwoordigd door een advocaat, te verschijnen ter terechtzitting van het Gerechtshof te Leeuwarden, alsdan en aldaar gehouden wordende in het Paleis van Justitie aan het Wilhelminaplein 1 te Leeuwarden;

Eiser (appellant), verder te noemen 'de man', heeft in eerste aanleg verzocht, bij gebreke van toestemming van gedaagde (geïntimeerde), verder te noemen de vrouw, hem in staat te stellen met de twee minderjarige kinderen op vakantie te kunnen gaan naar Australië van 16 december 2012 tot 3 januari 2013. Die vordering is afgewezen door de voorzieningenrechter.

De vordering van de man is gebaseerd op grond van een door partijen overeengekomen afspraak (waarvan hij nakoming vordert), althans op grond van een eenmalig vast te stellen invulling van de zorgregeling (zie aanvulling vordering bij brief van 3 oktober 2012).

Spoedeisendheid van het appèl
De man kan zich niet verenigen met genoemd vonnis en stelt derhalve hoger beroep in. Hij verzoekt Uw Gerechtshof het appèl te behandelen als een spoedappèl.

De spoedeisendheid van het appèl vloeit rechtstreeks voort uit de aard en inhoud van de vordering, nu het gaat om een vakantie die op 16 december 2012 aanvangt. Indien het appèl niet als spoedeisend wordt beoordeeld is er geen belang meer, omdat de betreffende vakantie is geboekt vanaf 16 december 2012.

Nu de zaak op de rolzitting van 30 oktober 2012 zal worden aangebracht, en de vrouw uiterlijk twee weken later op de rolzitting van 13 november 2012 haar antwoord kan geven, kan er met uiterlijk 4 weken later (dus op 11 december 2012) net voor de vakantie arrest worden gewezen.
De man doet een dringend beroep op Uw college om ook daadwerkelijk uiterlijk op 11 december 2012, bij voorkeur en indien mogelijk eerder, arrest te wijzen, zodat alle betrokkenen weten waar zij aan toe zijn. Ook met het oog op de te regelen paspoorten.

De navolgende processtukken in eerste aanleg worden overgelegd, **productie 1**:

1a) vonnis van de rechtbank Zwolle-Lelystad d.d. 11 oktober 2012;
1b) pleitnotitie van de advocate van de vrouw;
1c) fax van 4 oktober 2012 van de zijde van de vrouw met 3 producties;
1d) brief van 3 oktober 2012 van de zijde van de man met 3 producties (A, B en C), waarbij productie C de betekende dagvaarding met producties behelst.

De man wenst hier als integraal herhaald en ingelast beschouwen wat hij in eerste aanleg heeft betoogd. Voor een uitgebreide weergave van de feiten verwijst de man eveneens naar de stukken in eerste aanleg.

Het proces-verbaal van de zitting is opgevraagd, doch vanwege (zo is desgevraagd medegedeeld) de vakantie van de griffier nog niet voorhanden. De man behoud zich het recht voor het proces-verbaal alsnog in het geding te brengen. Inmiddels zijn al wel de aantekeningen ontvangen van hetgeen de raad voor kinderbescherming heeft geadviseerd.

De man voert tegen het vonnis, waarvan beroep, de navolgende grieven aan:

GRIEF 1 ***Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat de vrouw onvoorwaardelijk instemde met de reis tijdens de kerstvakantie.***

GRIEF 2 ***Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat de zorgen van de enige gezaghebbende ouder doorslaggevend zijn.***

GRIEF 3 ***Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat de man onvoldoende garanties heeft ingebouwd voor een tijdige terugkeer van de minderjarigen naar Nederland.***

GRIEF 4 ***Ten onrechte heeft de rechtbank de vorderingen van de man afgewezen.***

Gezien de samenhang van de grieven zal de man deze in één toelichting nader uiteenzetten.

Toelichting

1. De man heeft met grote verbazing en ontsteltenis, en met grote teleurstelling kennis genomen van het vonnis. Het is hem een raadsel hoe de voorzieningenrechter tot dit oordeel kan komen, gezien het belang van de kinderen, het positieve standpunt van de raad voor kinderbescherming, het verhandelde ter zitting, het verloop van de afgelopen maanden en de houding van de moeder. Wat de man betreft is het een ontluisterend vonnis.

2. Hierna zullen de afzonderlijke aspecten nader worden toegelicht.

Onvoorwaardelijke instemming

3. De man stelt dat hij uit de gedragingen van de vrouw heeft mogen opmaken dat zij haar onvoorwaardelijke toestemming heeft verleend aan de reis. En voor zover de vrouw enig voorbehoud zou hebben gemaakt, mocht de man er vanuit gaan dat het om praktische zaken ging die eenvoudig geregeld zouden worden, namelijk dat hij tijdig bekend zou maken wat de exacte data waren, het exacte adres, de exacte vliegtijden enzovoorts. Het spreekt voor zich dat de man die gegevens ter beschikking zou stellen. Hij zou er geen enkel belang bij hebben dat niet te doen.

4. Alleen al op grond van het feit dat de vrouw aan de kinderen heeft verteld dat zij met hun vader naar Australië mochten, geeft al aan dat zij akkoord was. Had zij serieuze bedenkingen gehad, of voorwaarden willen stellen waarmee er een risico zou komen dat de reis alsnog niet door zou gaan, dan had zij het nooit aan de kinderen verteld.

5. Daarnaast heeft de vrouw nimmer meer over concrete voorwaarden gesproken of gemaild, zelfs niet nadat zij wist dat de tickets waren gekocht door de ouders van de man.

6. Ter zitting heeft de voorzieningenrechter aan de vrouw gevraagd welke concrete voorwaarden zij dan had willen stellen. De vrouw kon daar geen antwoord op geven.

7. De vraag is ook welke voorwaarden, die vooral ook praktisch uitvoerbaar moeten kunnen zijn, de vrouw überhaupt had kunnen stellen. De man kan zich geen voorstelling maken van werkbare voorwaarden.

8. De man constateert dat de vrouw in haar reactie per e-mail van 14 juni 2012 (productie 9 bij de kort geding dagvaarding) in het geheel niet spreekt over voorwaarden.

9. Bovendien heeft de vrouw bij monde van haar raadsvrouwe (fax van 12 september 2012) laten weten dat het feit dat de man ‘toch’ hoger beroep heeft ingesteld haar heeft doen besluiten geen toestemming meer te verlenen voor de reis. Eerder heeft

zij dat met dezelfde bewoordingen (in de e-mail 9 augustus 2012, productie 10 bij de kort geding dagvaarding) al aan de man laten weten. Over voorwaarden wordt door haar raadsvrouwe in het geheel niet gesproken.

10. Overigens merkt de man op dat hij, mocht de vrouw met voorwaarden zijn gekomen, akkoord was gegaan met die voorwaarden (voor zover praktisch uitvoerbaar uiteraard).

11. Sterker nog, ter zitting heeft de man aangegeven graag alsnog de voorwaarden te horen, zodat ter zitting afspraken konden worden gemaakt. De voorzieningenrechter heeft vervolgens de zitting geschorst om de vrouw in staat te stellen haar voorwaarden kenbaar te maken. Na de schorsing bleek de vrouw in het geheel niet meer te willen meewerken, en heeft zij ook geen voorwaarden kenbaar gemaakt;

12. De vrouw gaf ter zitting aan te vrezen dat de man, indien hij bij het Gerechtshof Leeuwarden alsnog het medegezag toegewezen zou krijgen (hoger beroep bodemprocedure, deze wordt op 12 november 2012 mondeling behandeld), met de kinderen in Australië zou blijven. Met het gezag zou hij sterker staan. De raadsman van de man heeft ter zitting direct voorgesteld om het Hof te verzoeken de uitspraak over het gezag niet eerder dan bijvoorbeeld half januari 2013 te doen, of zelfs het Hof te verzoeken de zitting over het gezag in zijn geheel aan te houden tot ergens in januari 2013. De man heeft zich daarmee bereid getoond de vrouw tegemoet te komen. Hoewel zowel de voorzieningenrechter als de raad aangaf hierin een oplossing te zien, is de vrouw daar niet op ingegaan.

13. De man concludeert dat de vrouw er geen blijk van heeft gegeven echte voorwaarden te willen stellen. Nog afgezien van de vraag welke voorwaarden zij überhaupt had kunnen stellen, heeft zij zich nimmer duidelijk uitgelaten over voorwaarden, en heeft zij (zoals ter zitting) alle voorstellen van de man (die zich in grote mate bereidwillig heeft getoond de vrouw tegemoet te komen) zonder nadere motivering verworpen.

Alleen zorgen gezaghebbende ouder doorslaggevend

14. De man kan deze overweging van de rechtbank niet volgen. Kennelijk kijkt de voorzieningenrechter in overwegende mate naar eventuele zorgen bij de gezaghebbende ouder. De man ziet niet in wat het gezag hiermee te maken heeft. Ook ouders zonder gezag kunnen in de vakantie naar het buitenland, en ook de man is verantwoordelijk voor de verzorging en opvoeding van de kinderen indien de kinderen bij hem zijn.

15. Voor zover Uw Hof dat wel ziet, merkt de man het volgende op.

16. De voorzieningenrechter oordeelt kennelijk, hoewel dat niet expliciet in het vonnis staat vermeld, dat de zorgen van de vrouw terecht zijn. Dat wekt verbazing. De voorzieningenrechter miskent daarmee dat de vrouw eerder haar toestemming al wel heeft gegeven. Naar die toestemming heeft de rechter in het vonnis expliciet verwezen! Uit het vonnis blijkt niet dat de voorzieningenrechter heeft aangenomen dat er sprake is van gewijzigde omstandigheden, zodat het standpunt van de voorzieningenrechter dat de zorgen van de vrouw terecht zijn op gespannen voet staan met de eerder geconstateerde toestemming.

17. De vrouw heeft twee zorgen naar voren gebracht.

18. In de eerste plaats vreest zij de veiligheid van de kinderen, en in de tweede plaats vreest zij dat de man niet meer terugkomt, en dus met de kinderen in Australië zal verblijven.

19. De man constateert dat de rechtbank niet althans onvoldoende gemotiveerd in gaat op deze aspecten.

20. Wat betreft de veiligheid stelt de man dat de vrouw op geen enkele heeft aangetoond dat de veiligheid in het geding is. Behalve wat ongefundeerde losse flodders als ‘de man zal in Australië zal omslaan als een blad’ en dat hij ‘in het bijzijn van ouders heel agressief kan zijn’ komt de vrouw niet. De man bestrijdt deze insinuaties van de vrouw ten stelligste.

21. De man heeft daarentegen aangegeven dat hij geen psychische problemen heeft (er zijn ook geen bewijsstukken waaruit dat blijkt), en dat hij ook geen drankprobleem heeft (zoals de vrouw suggereert). Bovendien, veel belangrijker, gaat zijn partner mee, en zal ook steeds aanwezig zijn. De raad heeft ter zitting aangegeven dat het feit dat zijn partner meegaat al voldoende waarborgen en vertrouwen geeft.

22. De man constateert dat de raad voor kinderbescherming ter zitting heeft aangegeven dat er geen omstandigheden zijn gebleken om enig risico aan te nemen dat de veiligheid van de kinderen in het geding is. De raad verwierp daarmee het verweer van de vrouw en adviseerde positief over de reis.

23. In de tweede plaats vreest de vrouw dat de man met de kinderen in Australië zal blijven. Zij zou, nadat zij akkoord was gegaan, informatie hebben ingewonnen bij de Australische ambassade en bij het Centrum Internationale Kinderontvoering waaruit dat risico zou blijken. De man constateert dat de vrouw van die informatie geen stukken heeft ingediend, zodat de vrouw haar standpunt niet kan staven met bewijsstukken. De man acht het standpunt van de vrouw ongeloofwaardig, niet aannemelijk en onvoldoende onderbouwd. Als er een risicoanalyse wordt gemaakt, is dat schriftelijk. Zo’n analyse heeft geen enkele waarde indien niet met de man is gesproken, indien enkel op grond van informatie van de zijde van de vrouw tot een

analyse wordt gekomen, kan er van objectiviteit geen sprake zijn. De voorzieningenrechter noch de man kan hierover iets verifiëren. Met hem is in ieder geval niet gesproken vanuit de ambassade of het consulaat, of met wie dan ook. Voor zover de vrouw in haar antwoordakte nog met stukken zou komen, waartegen de man zich feitelijk en formeel niet meer kan verweren, stelt de man dat een risicoanalyse zonder dat er met hem gesproken is geen enkele waarde kan hebben.

24. Voor de goede orde merkt de man op dat hij niets in Australië te zoeken heeft. Hij heeft zijn (sociale) leven hier en hij heeft geen enkele intentie om terug te gaan. Het is natuurlijk erg makkelijk om maar te stellen dat de man terug zou willen naar Australië, de vrouw zal die stelling dan ook aannemelijk moeten maken. Daarin slaagt zij niet, en daarin zal zij ook niet kunnen slagen, simpelweg omdat de man in Nederland wil blijven.

25. Maar belangrijker nog, de kinderen hebben hun (sociale) leven hier, vriendjes en vriendinnetjes, hun moeder, de school, hobby's. Het belang van de kinderen staat voor de man voorop, dan gaat hij zijn kinderen toch niet ergens in Australië onderbrengen? Bovendien is het officiële hoofdverblijf van de kinderen bij de moeder. Australië heeft een verdrag met Nederland, dus de politie zal direct op de stoep staan. Een omgangsregeling kan de man dan wel vergeten, iets waarvoor hij juist al jaren aan het 'strijden' is. Zou hij dat dan overboord gaan gooien? Het behoeft geen nader betoog dat hij noch de kinderen belang hebben bij een situatie waarin er geen omgang meer zou zijn.

26. Enkel indien de vrouw deze insinuatie kan staven met sterke bewijsmiddelen, kan met die vrees rekening worden gehouden. Nu zij geen enkel bewijs heeft overgelegd waaruit dat blijkt, en zij haar standpunt ook niet nader heeft gemotiveerd en heeft onderbouwd, dient dat verweer verworpen te worden.

27. De man constateert dat de raad voor kinderbescherming ter zitting heeft aangegeven dat er geen omstandigheden zijn gebleken om enig risico aan te nemen dat de man met de kinderen in Australië zal blijven. De raad verwierp daarmee het verweer van de vrouw en adviseerde positief over de reis.

28. Tenslotte constateert de man dat de hiervoor genoemde bezwaren die de vrouw ter zitting heeft geuit niet aanwezig waren toen zij aanvankelijk wel haar toestemming verleende. De man stelt dat de omstandigheden sindsdien niet zijn gewijzigd, ook niet in beperkte mate, zodat de argumenten van de vrouw ongeloofwaardig en niet aan de orde zijn.

29. Zou de veiligheid van de kinderen nu plotseling in het geding komen, en zou hij de kinderen nu wel willen ontvoeren, enkel omdat hij hoger beroep heeft ingesteld? Laten we met z'n allen reëel blijven, elk (causaal) verband ontbreekt daarbij.

Man onvoldoende garanties ingebouwd

30. Naar de mening van de man slaat de voorzieningenrechter hier de plank volledig mis, en is de voorzieningenrechter gewoon op zoek naar argumenten om de vordering af te wijzen. De rechtbank verwijt de man iets dat oneigenlijk en volstrekt onuitvoerbaar is.

31. Hoe kan de man, in godesnaam, voldoende garanties inbouwen voor een tijdige terugkeer?

32. Wat kan hij meer doen dan aangeven dat hij geen enkele intentie heeft om met de kinderen in Australië te blijven? Wat kan hij meer doen dan te verwijzen naar de geboekte retourtickets (productie 15 bij de kort geding dagvaarding)? Wat kan hij meer doen dan verwijzen naar het feit dat het hoofdverblijf van de kinderen bij de vrouw is, en dat Australië een verdrag met Nederland heeft? Wat kan hij meer doen dan zich bereid te verklaren akkoord te gaan met voorwaarden die de vrouw wil stellen (en die zij nota bene niet concreet wil benoemen, en vervolgens helemaal geen voorwaarden meer wil stellen)? En wat kan hij meer doen dan voorstellen om de uitspraak of zelfs de zitting bij het Hof omtrent het gezag aan te houden tot na de reis?

33. En waarom schuift de voorzieningenrechter deze onuitvoerbare taak op het bordje van de man, terwijl de raad nota bene constateert dat er helemaal geen reden is om aan te nemen dat de man mogelijk in Australië zal blijven?

34. De voorzieningenrechter laat zich hier van zijn slechtste kant zien, en geeft hiermee geen blijk van een onafhankelijke opstelling.

Vordering afgewezen

35. Naast de formele kant van de zaak dient ook, en met name, te worden gekeken naar het belang van de minderjarigen.

36. Het is voor de kinderen een geweldige belevenis om met hun vader twee weken op pad te zijn. De raad geeft ook aan dat de reis naar Australië goed zou zijn voor de verdieping van de band tussen de man en minderjarigen.

37. De vrouw heeft ook de juridische verplichting om de band de minderjarigen en hun vader te bevorderen (artikel 1:247 lid 3 BW).

38. Het is van groot belang dat de minderjarigen hun opa en oma nog een keer kunnen zien. Opa lijdt aan Parkinson (hij is niet meer mobiel, verder is er weinig te merken van zijn ziekte, dit kan dus geen schrikbeeld voor de kinderen opleveren zoals de vrouw stelt), en heeft geen jaren meer te leven.

39. Zo'n drie jaar geleden is opa (toen zij in Nederland waren) ten val gekomen (de vrouw suggereert dat er sprake zou zijn van een zelfmoordpoging, de man verwerpt die walgelijke insinuatie ten stelligste), zodat hij niet zelf meer naar Nederland kan komen.

40. De kinderen zijn door de vrouw al geïnformeerd over de reis. De man heeft kunnen constateren hoe vrolijk en blij de kinderen waren van het vooruitzicht om met hun vader twee weken naar Australië te kunnen, en daar hun opa en oma, en andere familieleden te kunnen zien. Op deze geweldige reis (hoeveel mensen kunnen zeggen dat ze twee weken in Australië zijn geweest) zouden zij zich nog steeds moeten kunnen verheugen.

41. Kortom, het is in het belang van de kinderen dat de reis kan door gaan.

42. Hoewel het een argument van ondergeschikt belang is, is het wel het vermelden waard. De ouders van de man, die het financieel ook niet heel breed hebben, hebben de tickets betaald. Indien de reis geen doorgang kan vinden, is de financiële schade een feit. Zij krijgen geen geld meer terug.

Advies raad voor kinderbescherming

43. De man heeft met verbazing kennis genomen van het feit dat in het vonnis niet expliciet het standpunt van de raad voor kinderbescherming is weergegeven. Bij faxbericht van 18 oktober 2012 is het proces-verbaal van de zitting opgevraagd (**productie 2**). Daarna zijn er diverse telefonische contacten geweest met de heer Veld, griffier, in verband met het proces-verbaal en de datum waarop dat gereed kan zijn.

44. In verband met het verzoek om het vonnis aan te vullen (artikel 32 Rv) heeft de griffier telefonisch laten weten dat de voorzieningenrechter het niet eens was met het standpunt van de raad voor kinderbescherming, en dat hij dat in zijn overwegingen heeft meegenomen.

45. De voorzieningenrechter handelt daarmee in strijd met een goede procesorde. Er is geen enkele gegronde reden om het standpunt van de raad niet op te nemen in het vonnis.

46. Dat de voorzieningenrechter een ander standpunt heeft over het advies mag zo zijn, maar kan nooit een reden zijn om dan het standpunt van de raad dan maar niet te concreet omschrijven.

47. Uit de handgeschreven aantekeningen van de griffier ter zitting blijkt het volgende standpunt van de raad (**productie 2**): *'Belang van de kinderen: niets gehoord waarom ze niet naar Australie kunnen. Voorstander van reis, goed voor de band tussen vader en kinderen. Jammer dat er overeenstemming leek te bestaan voor reis. Vervelend voor kinderen, moeder had bij twijfel zich tot vader moeten richten.'*

48. Hoe is het mogelijk dat het eerste gedeelte (*Belang van de kinderen: niets gehoord waarom ze niet naar Australië kunnen.*) niet in het vonnis als standpunt van de raad is opgenomen?

49. In verreweg de meeste gevallen wordt het advies van de raad voor kinderbescherming door de rechter overgenomen, waaruit volgt dat de waarde van een dergelijk advies in de regel als zwaarwegend wordt gekwalificeerd. Indien de rechter daarvan wil afwijken, ligt het op zijn weg daaraan een deugdelijke motivering ten grondslag te leggen. Dat heeft de voorzieningenrechter niet gedaan.

50. De man stelt dat er geen gegronde reden is om het advies van de raad voor kinderbescherming in de wind te slaan, en dat het advies deugdelijk en onverkort aan de orde is, waarbij hij Uw college verzoekt het advies over te nemen.

Conclusie

51. De man concludeert dat er, zowel op formeel juridische gronden als op inhoudelijk gronden, geen grond is om de kinderen de reis naar Australië te onthouden. Van de door de vrouw gestelde gevaren (veiligheid en ontvoering) is niet gebleken (deze waren er in ieder geval niet op het moment dat zij toestemming gaf, en nadien is de situatie niet gewijzigd), en van voorwaarden is niet gebleken. De vrouw lijkt te handelen vanuit rancune omdat de man hoger beroep heeft ingesteld. Helaas miskent zij daarmee de belangen van de minderjarigen.

52. Ten aanzien van de paspoorten wenst de man hierbij uitdrukkelijk op te merken dat de vrouw er bekend mee is dat de vordering van de man in appèl kan slagen. Met deze wetenschap ligt het voor de hand dat zij tijdig zorg draagt voor het aanvragen van de paspoorten, zodat zij (bij toewijzing van de vordering) niet straks het risico loopt dat er te weinig tijd is voor het regelen van de paspoorten. De man is nog steeds bereid, zoals hij eerder al heeft aangegeven, de kosten voor het aanvragen van de paspoorten voor zijn rekening te nemen.

MITSDIEN

het Uw Gerechtshof zal behagen bij arrest, uitvoerbaar bij voorraad, te vernietigen het vonnis uitgesproken door de rechtbank te Zwolle-Lelystad op 11 oktober 2012 onder rolnummer 202193 / KZ ZA 12-165, gewezen tussen appellant als eiser en geïntimeerde als gedaagde, en, opnieuw rechtdoende, de vordering in eerste aanleg alsnog toe te wijzen (zoals hierna is aangegeven, met een enkele aanpassing in verband met de termijnen),
en met veroordeling van geïntimeerde in de kosten van beide instanties, eveneens uitvoerbaar bij voorraad:

1. de vrouw te veroordelen haar onvoorwaardelijke medewerking te verlenen aan de tussen partijen overeengekomen vakantie van de man met de minderjarigen naar Australië van 16 december 2012 tot 3 januari 2013, althans aan de nader door Uw College vast te leggen eenmalige vakantie van de man met de minderjarigen naar Australië van 16 december 2012 tot 3 januari 2013, met bepaling dat de vrouw uiterlijk op 14 december 2012 de paspoorten van de minderjarigen ter beschikking aan hem heeft gesteld,

   zulks op verbeurte van een dwangsom van € 100.000,-, indien de vrouw in gebreke blijft om aan het in dezen te wijzen vonnis te voldoen, uitvoerbaar bij voorraad;

2. de vrouw te veroordelen om binnen twee dagen na datum vonnis, zonodig door middel van een spoedaanvraag, voor beide minderjarigen een nieuw eigen paspoort te hebben geregeld,

   zulks op verbeurte van een dwangsom van € 1.000,- voor iedere dag nadat de vrouw in gebreke blijft om aan het in dezen te wijzen vonnis te voldoen, uitvoerbaar bij voorraad.

De kosten dezes zijn voor mij deurwaarder: €

(t.k.) deurwaarder

Overzicht van bijgevoegde producties:

productie 1:

1a) vonnis van de rechtbank Zwolle-Lelystad d.d. 11 oktober 2012;
1b) pleitnotitie van de advocate van de vrouw;
1c) fax van 4 oktober 2012 van de zijde van de vrouw met 3 producties;
1d) brief van 3 oktober 2012 van de zijde van de man met 3 producties (A, B en C), waarbij productie C de betekende dagvaarding met producties behelst.

productie 2:

2) fax van 18 oktober 2012 aan de rechtbank van de zijde van de man, met de reactie vanuit de rechtbank van 18 oktober 2012 (waaronder de handgeschreven aantekeningen van de griffier met betrekking tot het standpunt van de raad voor kinderbescherming).

productie 3:

3) diverse verklaringen van personen die de man kennen, en over hem hebben verklaard.

Voorbeeld brief aan school indien u gezag heeft.

Uw briefhoofd

Aan het Hoofd van de ..... of Aan de directeur van de ……
adres
postcd plaats

Plaatsnaam en Datum

Ref. Nr.

Uw Ref. nr

Onderwerp: Verzoek toezending informatie

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij verzoek ik u mij op de hoogte te stellen en te houden van alle schoolvorderingen en andere feiten en omstandigheden betreffende mijn zoon/dochter .....(naam dochter/zoon)

In overeenstemming met de wet is de school verplicht te rapporteren over de vorderingen van de leerlingen aan hun ouders, voogden of verzorgers. Deze verplichting blijft na (echt)scheiding bestaan, met name ook de informatieverstrekking aan de niet-verzorgende ouder.

Mijn ex-vrouw (naam) en ik zijn op "datum" officieel gescheiden. Het gezamenlijk ouderlijk gezag is voortgezet.

Op grond hiervan verzoek ik u om toezending van de volgende informatie:

1. Het schoolrapport (of de schoolrapporten van of vanaf) ..... (datum)
2. Alle toekomstige schoolrapporten
3. Alle schriftelijke informatie die van de school uitgaat naar de verzorgende ouder, zoals oproepen voor ouderavonden, deelname aan speciale projecten, aankondigingen van festiviteiten, schoolreisjes en dergelijke.

Ik vertrouw er op dat ik de gevraagde informatie voor (datum) zal ontvangen .
Indien er nog geen informatie beschikbaar is, ontvang ik gaarne binnen een week na dagtekening van deze brief van u een bereidverklaring, dat u in elk geval aan het wettelijk voorschrift zult gaan voldoen.
Voor de goede orde deel ik u mede dat ik, indien zulks onverhoopt niet het geval zal zijn, mij vrij acht om u overeenkomstig het voorschrift van de wet, in rechte te betrekken.
De daarmee gepaard gaande kosten zullen op u verhaald worden.

Hoogachtend,

i.a.a. Stichting Dwaze Vaders (u kunt de brief aanpassen zoals u wilt)

Voorbeeld brief aan school indien u geen gezag heeft.

Uw briefhoofd

Aan het Hoofd van de .....

Plaatsnaam en Datum

Ref. Nr.

Uw Ref. nr

Onderwerp: Verzoek toezending informatie

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij verzoek ik u mij op de hoogte te stellen en te houden van alle schoolvorderingen en andere feiten en omstandigheden betreffende mijn zoon/dochter .....(naam dochter/zoon) Mijn verzoek is gegrond op artikel 377c lid 1 Burgerlijk Wetboek. Dit artikel bepaalt dat de niet met het gezag belaste ouder desgevraagd door derden die beroepshalve over informatie inzake belangrijke feiten en omstandigheden die de persoon van het kind of diens verzorging of opvoeding betreffen, daarvan op de hoogte wordt gesteld.

Op grond hiervan verzoek ik u om toezending van de volgende informatie:

1. Het schoolrapport (of de schoolrapporten) vanaf ..... (datum)
2. Alle toekomstige schoolrapporten
3. Alle schriftelijke informatie die van de school uitgaat naar de met het gezag belaste ouder, zoals oproepen voor ouderavonden, deelname aan speciale projecten, aankondigingen van festiviteiten, schoolreisjes en dergelijke.

Ik vertrouw er op dat ik de gevraagde informatie voor (en dan datum) zal ontvangen .
Indien er nog geen informatie beschikbaar is, ontvang ik gaarne binnen een week na dagtekening van deze brief van u een bereidverklaring, dat u in elk geval aan het wettelijk voorschrift zult gaan voldoen.
Voor de goede orde deel ik u mede dat ik, indien zulks onverhoopt niet het geval zal zijn, mij vrij acht om u overeenkomstig het voorschrift van de wet, in rechte te betrekken.
De daarmee gepaard gaande kosten zullen op u verhaald worden.

Hoogachtend,

Kopie: Stichting Dwaze Vaders (u kunt de brief aanpassen zoals u wilt)

Voorbeeld brief aan huisarts indien u gezag heeft.

Uw briefhoofd

Huisartsenpraktijk ……
t.a.v. Dokter ……
adres
postcd plaats

Plaatsnaam en Datum

Ref. Nr.

Uw Ref. nr

Onderwerp: Verzoek toezending informatie

Geachte heer/mevrouw (naam),

Ik verzoek u mij informatie te verstrekken die u ter beschikking heeft over mijn zoon/dochter (naam) van wie u de huisarts bent.

Net als mijn ex-vrouw, de moeder van mijn zoon/dochter heb ik het gezag. Op grond van mijn gezag heb ik dezelfde rechten als mijn ex-vrouw en derhalve recht op informatie.
Een en ander vloeit rechtstreeks voort uit mijn gezagspositie waarin ik gekwalificeerd ben als juridische ouder. In beginsel dient u aan mij dezelfde informatie te verstrekken die desgevraagd ook aan mijn ex-vrouw zou worden verstrekt. De wettelijke bepalingen over het gezag staan in artikel 1:245 BW en verder.

Onder de te verstrekken informatie dient te worden verstaan:
een afschrift van alle aantekeningen van bezoeken aan u van mij zoon/dochter met de moeder, uw diagnose, medicatievoorschriften en verdere gegevens betreffende mijn zoon/dochter die ook mij kunnen helpen in de zorg en opvoeding van naam zoon/dochter, omdat de moeder deze informatie niet verstrekt.

Indien u niet bereid bent mij als gelijkwaardig aan de moeder te zien en de hiervoor genoemde informatie niet wenst verstrekken, handelt u in strijd met de wet en dus onrechtmatig.

Ik stel u bij deze in staat om medewerking te verlenen aan het verstrekken van informatie, zoals hiervoor concreet is omschreven.

In dat geval ontvang ik binnen 14 dagen na dagtekening van deze brief de hierboven verzochte informatie.

Voor de goede orde deel ik u mede dat ik, indien zulks onverhoopt niet het geval zal zijn, mij vrij acht om u overeenkomstig het voorschrift van de wet, in rechte te betrekken.
De daarmee gepaard gaande kosten zullen op u verhaald worden.

Met vriendelijke groet,

i.a.a. Stichting Dwaze Vaders (u kunt de brief aanpassen zoals u wilt)

Voorbeeld brief aan huisarts indien u geen gezag heeft.

Uw briefhoofd

Huisartsenpraktijk ……
t.a.v. Dokter ……
adres
postcd plaats

Plaatsnaam en Datum

Ref. Nr.

Uw Ref. nr

Onderwerp: Verzoek toezending informatie

Geachte heer/mevrouw (naam),

Ik verzoek u mij informatie te verstrekken die u ter beschikking heeft over mijn zoon/dochter (naam) van wie u de huisarts bent.

Op grond van artikel 1:377c BW wordt de niet met het gezag belaste ouder, desgevraagd op de hoogte gesteld door derden die beroepshalve beschikken over informatie inzake belangrijke feiten en omstandigheden die de persoon van de minderjarige of diens verzorging en opvoeding betreffen. Als derden, in de zin van artikel 1:377c BW, worden aangemerkt die personen die beroepshalve beschikken over informatie over de minderjarige, zoals leerkrachten, hulpverleners en (huis)artsen.
U, als huisarts, kan in deze als derde in de zin van artikel 1:377c BW worden aangemerkt.

Onder de te verstrekken informatie dient te worden verstaan: een afschrift van alle aantekeningen van bezoeken met de moeder, uw diagnose, medicatievoorschriften en verdere gegevens betreffende mijn zoon/dochter, die mij kunnen helpen in de zorg en opvoeding van zoon/dochter …., omdat de moeder deze informatie niet verstrekt.

In twee gevallen kunt u weigeren de verzochte informatie te verstrekken. Informatie die u niet zou geven aan de gezagsouder (in casu de moeder) of indien het belang van de minderjarige zich zou verzetten tegen de informatieverstrekking. Ik ben van mening dat geen van de hiervoor genoemde twee gevallen aan de orde zijn, zodat er geen wettelijke gegronde reden is informatie te onthouden.

Ik vertrouw er op dat ik de gevraagde informatie binnen 14 dagen na dagtekening van deze brief zal ontvangen .

Voor de goede orde deel ik u mede dat ik, indien zulks onverhoopt niet het geval zal zijn, mij vrij acht om u overeenkomstig het voorschrift van de wet, in rechte te betrekken.
De daarmee gepaard gaande kosten zullen op u verhaald worden.

In het vertrouwen u hierbij voldoende te hebben geïnformeerd, verblijf ik in afwachting van uw nadere bericht,

Met vriendelijke groet,

i.a.a. Stichting Dwaze Vaders (u kunt de brief aanpassen zoals u wilt)

Stichting Dwaze Vaders

Mijn kind mag bij iedereen spelen en logeren .....

behalve bij m'n EX

Dat kan je een kind na scheiding toch niet aan doen??

www.dwazevaders.nl
Gelijkwaardig ouderschap na scheiding